

NHỮNG ĐỢT SÓNG THƠ

ĐỌC THƠ NGUYỄN HIỆN NGHIỆP, TỪ ĐÔNG NGHỊ, NGUYỄN PHƯỚC NGUYÊN

Lê Tạo

Làm thơ, khó. Rất khó. Hiểu thơ, cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Người đọc có thể cảm, nhưng chưa chắc đã hiểu. Muốn hiểu thơ, người đọc cần trang bị một vốn liếng nhất định. Nếu không, khi đi vào cõi thơ của bất cứ một người nào trên trái đất này, ta cũng sẽ bị lạc như lạc vào một sa mạc không có bản đồ, la bàn định hướng. Vì thế, Stephane Mallarmé từng nói: một thi phẩm là một bí mật, mà để giải mã nó đọc giả cần có chìa khóa trong óc tưởng tượng của mình.

Tôi cầm trên tay một tập thơ rất trang nhã mang tựa: Thơ Nguyễn Hiện Nghiệp, Từ Đông Nghị, Nguyễn Phước Nguyên. Một tập thơ đẹp, không ghi giá bán. Lối trình bày đơn giản, mỹ thuật và có phần hơi lạ. Cái lạ tôi muốn nói ở đây là tập thơ mang tên ba tác giả nhưng không có mục lục như những tập thơ khác. Nhưng hình thức không quan trọng, vấn đề là, bên trong có điều gì cần nói đến hay không.

Nếu ví mỗi thi phẩm như một ngôi nhà thì ngôi nhà có thể to, nhỏ và lối kiến trúc giữa những ngôi nhà có thể khác nhau. Nhưng có một điểm chung là vào mỗi ngôi nhà, cần có một chìa khóa riêng. Vào từng phòng, lại cần những chìa khóa khác nữa. Với thi phẩm này, tôi không đại dốt nghĩ rằng mình có đầy đủ các chìa khóa để vào từng nơi chốn. Ở đây, tôi chỉ viết về cái cảm, cái hiểu biết hạn hẹp của mình qua thi phẩm này mà thôi.

Mời bạn cùng tôi vào một góc nhỏ mang tên Từ Đông Nghị. Thơ anh không góp mặt thường xuyên ở các tạp chí mà chỉ xuất hiện đều trên hệ thống liên

mạng. Như chúng ta biết, bước vào hệ thống liên mạng mà không vào đúng địa chỉ thì chẳng khác nào đi lạc vào một hành tinh khác. Nên Từ Đông Nghị còn là một cái tên khá xa lạ trong làng thi ca. Thơ của anh nhẹ nhàng, cái nhẹ nhàng của tình yêu trong lớp tuổi hai mươi.

*On em mửa rơi mát mắt
Hạt dài, hạt vẫn lên da
Và ta, tay dài tay ngắn
Cũng lần chấp lại thiết tha*

(Thật lòng)

Trong tình yêu, dù đôi lúc đắng cay, dù dăm lần hờn giận. Dù lòng có nứt ra trăm ngàn mảnh. Nhưng trước sau, ta vẫn dành cho em một chỗ rất cao trong đời.

*Hồn ta có những cổng rào
Dành riêng em một lối vào mà thôi
Quanh ta chen chúc bao người
Dành riêng em một chỗ ngồi trong tim*

(Riêng)

*Em nhìn ta quấn khăn tang
Yêu em từ thuở hồng hoang bắt đầu
Sông em chảy một nhánh sâu
Đời ta bắt một nhịp cầu cho em*

(Thủy chung)

Hoặc là:
*Tình yêu hóa kiếp loài trăn
Tội đày trái-cấm-em nằm cổ tôi
Eve ơi, miếng táo cắn rồi
Adam-tôi suốt một đời thiếu tim.*

(Định mệnh)

Phải nói rằng: dù viết ở thể 5 chữ, 6 chữ, 7 chữ, lục bát, hay tự do, thơ của Từ Đông Nghị luôn tròn đầy âm điệu. Chính cái âm điệu đó đã dẫn dắt người tình, để mời mọc người yêu bước vào vườn mộng. Khi yêu, người ta nói nhau những lời lẽ ngọt ngào, người ta trao nhau những

ánh mắt thiết tha, những nụ hôn nồng ấm. Từ Đông Nghị không bước ra khỏi thông lệ đó.

Không một chút ngần ngại, thơ của Từ Đông Nghị là cõi thơ tình. Cõi thơ chất ngất của tuổi đam mê. Cõi thơ của sẵn sàng cho và nhận. Cõi thơ của sẵn sàng hợp và tan. Cõi thơ của hạnh phúc và tuyệt vọng. Chuyện tình yêu muôn đời vẫn thế. Và, thơ tình của Từ Đông Nghị hòa vào dòng chung như cõi thơ tình của bao người khác. Dù âm điệu tràn đầy nhưng chữ nghĩa chưa đủ sức bật để tạo nên lối đi riêng cho mình.

Bước sang Nguyễn Hiện Nghiệp, lối suy nghĩ về cuộc sống, về tình yêu của anh thâm trầm hơn, lắng đọng hơn trong Từ Đông Nghị. Chữ nghĩa đã thoát ra được nhiều cái sáo thường tình. Nhiều bài thơ mang chất thiền, rất tối.

*Vòng tay ôm lấy cuộc đời
Biết vòng tay nhỏ, biết đời bao la
Hôm nao mở rộng lòng ra
Ô hay, đời đã trong ta bao giờ*

(Vòng đời)

*Ta-bây-giờ đã bật xa
Ta-trên-trái-đất vốn là dư âm
Ta-bây-giờ đứng trầm ngâm
Nhìn-ta-trên-trái-đất nằm vô ưu*

(Tự trầm)

*Muốn đi, là đã đi rồi
Muốn về, là đã về ngôi nơi đây
Mơ chi đến cõi phương tây
Đông, Tây - cũng một bóng cây bồ đề
Không đi nên cũng không về
Ngôi đây mà biết. Bồ đề. Là ta.*

(Tự thức)

Nhưng điều nổi bật nhất trong thơ Nguyễn Hiện Nghiệp là những bút pháp bất ngờ, rất ngoạn mục. Thơ không còn

xuôi chảy êm đềm. Lục bát không còn cái cổ độ, xa xưa. Lục bát gãy vụn. Lục bát đứt đoạn. Lục bát bị chẻ rời như những mảnh hồn tan vỡ.

Em ơi!...

Em ơi!...

Em ơi!...

Gọi em trăm tiếng

trên môi

khép

mình.

(Nói chuyện nắng mưa)

Không thể bảo khác, đoạn thơ trên đích thị đã khởi đi từ lục bát. Đã bắt đầu từ cái thường tình 6 - 8. Nếu viết thành câu 6, 8 thì hơi thơ của câu trên có phần chật chội, tù túng và ngọt nhạt.

Ba tiếng em ơi, em ơi, em ơi nếu được viết liền nhau trong câu 6, thì chỉ

là một cái gọi cho có, tiếng gọi này liên tục với tiếng gọi khác, tạo nên sự miên cưỡng, thiếu chất... thơ. Nhưng khi câu 6 bị chẻ ra. Ý thơ đã khác hẳn. Mỗi tiếng em ơi cất lên, chính là tiếng tha thiết gọi người yêu. Rồi bị ngắt quãng chìm vào cái khoảng không bao la, bị cuốn hút vào dòng đời mù mịt. Đó là tiếng gọi người tình trong cơn tuyệt vọng. Cái ngắt đoạn mở ra niềm rung rức nhớ, cái bần bật đau. Nó đưa người đọc đến hình ảnh xa cách trùng trùng, chia ly biền biệt.

Ở nhiều bài thơ khác anh cũng đã bẻ lục bát để tạo thêm nghĩa, rất đạt.

Từ em

văng phổ hoa đào

Gót hài

Khuya giấc mộng nào thoáng

Qua

Từ em

văng phổ đào hoa

Dấu chân Trên cội hồn ta

đá hẳn

Dấu đá hẳn)

Vung tay

vẽ

một càn khôn

Vẽ em.

Nằm.

Đứng

Trên hồn nhiên ta.

Từ trắng khai hội đèn hoa,

Ta,

minh nguyệt lạc thùy gia.

Nửa vời.

(Trên hồn nhiên ta)

Những xuống hàng cố ý của anh, đã mở ra một khoảng không lớn hơn, rộng hơn - khoảng không mát mẻ, chỉ mường tượng chứ không thể đếm được, làm cho người đọc như thấy cái chập chùng của nó. Gót hài chỉ còn là hình ảnh khi thực khi hư, lúc mờ lúc ảo nhưng đã để lại dấu hẳn muôn thuở trong trái tim nhau. Mục đích ngắt đoạn trong đoạn thứ hai là nhấn mạnh sự đứt khoát. Nằm. Đứng. Mỗi vị trí có một không gian và một cách nhìn khác biệt. Lối xô chữ của anh, làm cho người đọc khựng lại, như một dấu lặng bất ngờ, tạo nên cái đau từng cơn, cái rớt buốt từng chập. Như một họa sĩ tài hoa, bức tranh có những khoảng trống cần thiết, những khoảng trống mang đầy ý nghĩa.

Không phải chỉ riêng lục bát, anh cũng đã đưa những vết cắt tận tình vào chữ nghĩa ở những thể thơ khác. Ở đây, thủ pháp mà anh xử dụng rất khác với bao người nhưng lại rất thành công, đó là thủ pháp tách rời.

Nhiều khi

ta muốn tẩy đi một phần dĩ vãng,

Nhưng cuộc sống không như những nét viết chì,

Bởi linh hồn không còn là tờ giấy trắng

Sặc sỡ muôn màu

rối loạn,

cuồng điên.

(Bài ca nhân gian)

Đoạn trên, anh đã tách rời điều không muốn nhắc tới - "rối loạn, cuồng điên". Nghệ thuật tách rời cũng chính là nghệ thuật đồn bầy. Khi để nó đứng



riêng một mình, biệt lập, nghĩa là đẩy nó ra khỏi cuộc sống, khỏi dòng chung, không muốn nó hiện hữu. Nhưng đứng riêng một mình cũng chính là cái đòn bẩy, bẩy nó lên, đưa nó vào một vị trí luôn luôn đập vào mắt thiên hạ, luôn dỉ cho người khác xem. Nếu điều tốt, cần nói, thủ pháp này nhắc người xem nhớ mãi. Còn nếu là cái đáng vứt đi, nó sẽ tạo cho người đọc thấy được những nhòm tởm, bần thiểu để phải tìm cách tránh.

Tuy nhiên, không phải lối bẻ câu để tạo nghĩa, xô chữ để tượng hình nào của anh cũng đạt, ít nhất là dưới tầm mắt tôi. Có những chỗ xét ra không thật cần thiết.

Ta ngồi
giữa
chốn lặng thinh
Để nghe em
hát
cho mình ta thôi

(Cho mình ta thôi)

Một ta đi
giữa
mùa trăng
Ngàn hoa hồng nở
lên từng
mắt
môi

(Dấu đá hằn)

Đọc hai khổ thơ trên, ta thấy gì? Anh có tình đặt chữ “giữa” nằm giữa hai vế của câu sáu. Chữ “giữa” cũng nằm chính giữa so với chiều dài của vế thứ hai. Dù đặt nó nằm đâu đi nữa, giữa vẫn là giữa. Chỉ có hình dáng của câu thơ là lạ, chứ không có tác động mới, không tạo nên cảm xúc mới, không dẫn người đọc vào cách nhìn mới. Đã có những cái “không” như vậy, thì cách ngắt đoạn, bẻ câu không thật cần thiết trong những trường hợp này.

Tóm lại, khác với Từ Đông Nghi, chữ nghĩa của Nguyễn Hiện Nghiệp đậm hơn và trầm hơn. Không những khó nhọc

chọn lựa từng chữ, anh còn chú ý nhiều đến hình thức của câu thơ, của đoạn thơ và trên tổng thể của toàn bài thơ. Lục bát của anh có nhiều bút phá ngoạn mục. Trong nghệ thuật, bút phá khỏi khuôn mẫu cũ, tạo nên cái mới là điều cần thiết, nhưng đó cũng chính là con dao hai lưỡi. Bởi nếu chú trọng quá nhiều đến hình thức thơ, người đọc sẽ lạc mất và có khi quên hẳn trái tim của thơ. Cũng như thường tình, nếu quá chú ý đến phần son của người con gái, người ta sẽ quên những nhịp đập khởi đi từ con tim của người con gái ấy.

Đến Nguyễn Phước Nguyên, chỗ này, chỗ kia còn mang âm hưởng của Nguyễn Hiện Nghiệp. Thủ pháp tách rời, hay nghệ thuật độn bẩy được dùng lại, tuy lối dùng đã nhuần nhuyễn.

Có gì đâu phải nói.

Khi
tôi và em
chúng ta

đã mười năm trôi qua
và thêm mười năm nữa qua.

Hai mươi năm, bây giờ
Chỉ nhớ những điều đáng quên.

Và quên những điều đáng nhớ.

Khi bên này của ban ngày là bên kia
của bóng đêm, của sông thân phận một
con người đâu phải dễ như

sỏi đá

để giun

bọt bèo

trâu ngựa.

(Có gì để nói đâu em)

Thơ Nguyễn Phước Nguyên là loại thơ khó đọc. Từ những ngày đầu, đọc trên tạp chí HL, thơ anh tròn đầy, tạo cho người đọc có được cảm giác thoải mái ngay từ những dòng chữ đầu tiên. Bẵng đi một thời gian, bắt gặp lại cái tên Nguyễn Phước Nguyên trên liên mạng, từ đó thường xuyên hơn, nhưng thơ không còn nhịp nhàng âm điệu, thơ không còn ngọt ngào xuôi chảy. Thơ đã trúc trắc, nhiều lúc khép khẽnh như dòng đời.

Thơ Nguyễn Phước Nguyên, theo tôi, không mang, vác điều lớn lao. Thơ Nguyễn Phước Nguyên không chuyển, tải những cái ghê gớm mà thiên hạ thường hô hào. Thơ chỉ thuần trong cái nghĩa cảm thông. Thơ chỉ gói gọn trong cái chia sẻ tận cùng. Do đó, khi bước



vào cõi thơ của Nguyễn Phước Nguyên, có người thích thú nhưng cũng có không ít kẻ bực mình.

Khi không đủ can đảm gột bỏ cái cũ càng đã ăn sâu vào tận xương tủy thì khó cảm nhận được cái mới, dù là cái mới cần thiết. Khi còn quá nặng nề với lớp áo ngàn năm trước, thì khó sống trọn vẹn và chấp nhận những bất phá của hôm nay. Không sống với thực tại hôm nay thì khó lòng nhìn về phía trước. Khi không chịu nhìn về phía trước thì dễ hài lòng với quá khứ. Đó là căn bệnh già. Và Nguyễn Phước Nguyên “ghét” căn bệnh già, nên có lẽ cũng bị nhiều người “ghét”. Thật vậy, thơ Nguyễn Phước Nguyên không còn nằm trong khuôn mẫu cũ. Thơ đã lên đường. Đi đâu, về đâu, chưa biết. Nếu ví thơ như nước, thì ở đây, nước đã thành dòng, đang chảy chứ không còn là vũng nước đọng. Nhưng nước có ra được sông lớn, có trôi xuôi về biển hay không, điều này không có gì là chắc chắn. Tuy nhiên trong nghệ thuật, dám lên đường đã là một táo bạo. Dám bỏ cái cũ, dù cái cũ được nhiều người biết đến đã là một điều đáng phục.

Đọc thơ NPN là đến với cảm thông, là đến với tận cùng chia sẻ.
“Nói yêu em bằng câu thơ đầu tiên chưa đọa đầy vào ngục tù chữ nghĩa, ứng lên khoe mắt, ẩn mật hương trinh, thoát thai vào hóa thân em - những vết chàm trên làn da kỷ nữ. Những giòng sông, những hồ lệ.

Trong suốt tương lai, thủy tinh quá khứ.
Khi em khóc,
trong tôi
đêm vắng bình minh. Em có biết.”

(Nghị lực mùa xuân không phải mặt trời)

Đoạn thơ như lời của một người chứa nhiều điều muốn nói. Nhưng khi bật ra, tiếng mát, tiếng còn giữa những nhịp đập thốn thức. Trong những cái còn lại đó, chữ nghĩa bỗng trở nên cô đọng lạ thường, ẩn chứa cái rộng lớn, dang dặt, mở ra những bao la, “trong suốt tương lai, thủy tinh quá khứ”.

Chữ nghĩa không mang áo đủ màu để lập lòe. Gắn gũi như nhìn thấy mặt nhau, gắn gũi như thở chung làn hơi của nhau, hay đơn giản như một tiếng chửi thề.
“Trình tiết của tâm hồn

*Nằm im giữa những nhục nhằn
Phơi ra
Khi biết rằng
Sống cho nhau, để!
Cho nhau để sống, khó!
Giản dị.
Như một tiếng chửi thề.”*

(Đêm. Thơ. Và 20 năm)

Người đời vốn thường nhìn thấy điều khó khăn, cái cát giấu, ít khi để ý đến những niềm hạnh phúc cận kề, nên những gì đơn giản nhất dễ trôi đi. Vì cố tình đào bới những điều ghê gớm nên đã không ít người bị dị ứng với lối thơ này. Tuy nhiên, sau mỗi cái nhú mày của người đọc, tôi mừng tượng bên kia cái khoén miệng cười của anh.

Dù ở thể thơ nào, chữ nghĩa của NPN cũng đã đạt đến điều tác giả muốn gửi gắm. Hình ảnh cô đọng. Đôi khi, một chữ mang vài ba nghĩa. Một nụ cười mang năm bảy niềm đau. Một nụ hôn gây từng cơn địa chấn. Ý nghĩa nào, niềm đau nào, cơn chấn động thế nào là ở quyền người đọc.

*Vết của tư duy trên miền da thịt
Giờ phút nhiệm màu rung động thiên thu
Ta sẽ hôn em từng cơn địa chấn
Nguyên thủy quyện vào giấc ngủ sơ sinh
Mặt đất bình yên dậy mầm kháng tổ
Một thuở kinh hồn tiền sử vô luân
Ta sẽ đưa em xuôi giòng mộc mạc
Bỏ hết sau lưng biện luận nhân hoàn*

(Tên ngày)

Thơ Nguyễn Phước Nguyên lạ, khó đọc, nhưng không khó hiểu. Mà ngược lại rất dễ cảm thông, dễ nhìn thấy chính mình. Thơ Nguyễn Phước Nguyên không phải là thơ để diễn ngâm, để phổ nhạc. Đừng cố tình đào bới những điều hệ trọng. Đừng cố tình moi móc những sự ẩn tàng. Hãy từ từ cảm nhận, hãy thông thả để hồn mình len lỏi vào ý thơ của tác giả. Từ đó, điều tác giả gửi gắm sẽ đến với ta rất đơn sơ, trình bạch.

Xuyên suốt tập thơ, từ vùng chữ nghĩa tròn đầy của Từ Đông Nghị, đến cái say sưa nhưng rất thâm trầm của Nguyễn Hiện Nghiệp và nối tiếp cõi thơ đầy cô đọng của NPN, tôi gặp lại, lòng đầy thích thú. Ba cái tên khác biệt, ba cách dàn trải những rung động khác nhau nhưng có cùng một điểm chung lớn: tha thiết với đời, đắm say với người và ôm

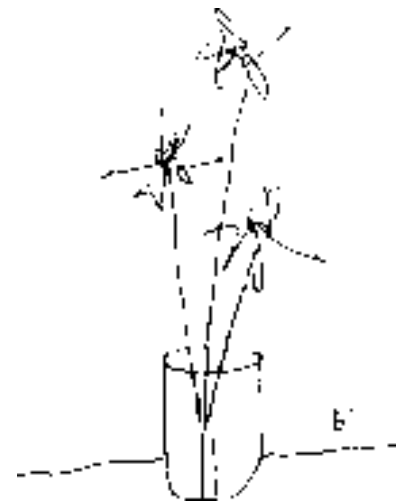
áp nâng niu từng chữ nghĩa. Nghiệp, Nghị, hay Nguyên, điều đó không cần thiết. Đến với nhau bằng tấm lòng, bằng tận cùng suy nghĩ, bằng cạn kiệt cảm thông, đó mới là điều chính yếu.

Ba cái tên - một tấm lòng.

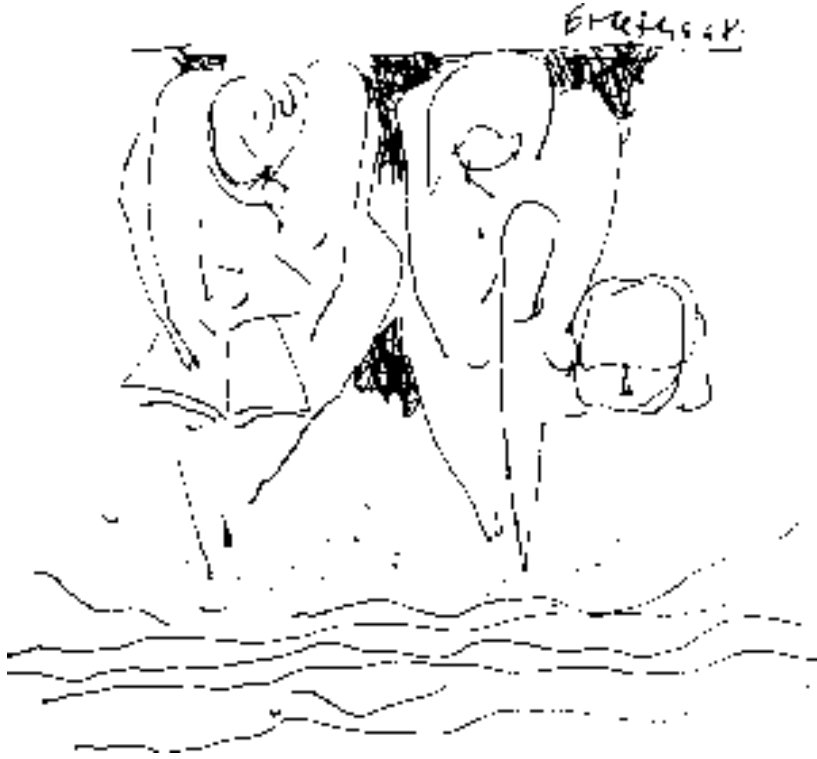
Ba vùng chữ nghĩa - ba thời kỳ chuyển động của một tâm hồn thơ.

Bản chất của thơ là mới mẻ. Bản chất của thơ là sáng tạo. Bản chất của thơ là phải... thơ. Dám từ bỏ cái cũ, dù là cái cũ đang được yêu chuộng, để lên đường, đã chứng tỏ một bản lĩnh trong thế giới chữ nghĩa của Nguyễn Phước Nguyên. Người có bản lĩnh khác với kẻ thường. Họ kính trọng những cây cổ thụ trong nghệ thuật, nhưng không núp dưới bóng cổ thụ, không xin cái dấu ấn, cái triện son để lòe thiên hạ, dù đôi lúc cái ấn đã rũ mục, cái triện đã rêu phong. Trên nẻo đường nghệ thuật, gặp nhau, nghiêng mình chào. Nhưng chào xong, đường ai nấy đi. Tự mở cho mình một con đường, dù lấm chông gai. Nguyễn Phước Nguyên đã quyết tâm với điều mình chọn lựa, đã là cái mình là. Tập thơ chứa đựng ba giai đoạn chữ nghĩa, hay nói cách khác đây cũng chính là ba đợt sóng trong thi ca của anh. Đợt sóng này chưa dứt, đợt sau đã tràn lên, phủ xóa. Dám tự xóa mình, trong thế giới thi ca và xa hơn, trong nghệ thuật, có mấy ai làm được.

[NS]



sóng biển mùa xuân



Ngày... tháng... năm...
Này bé!

Kể từ dạo đó mà đã hai năm rồi nhĩ. Tôi nhớ bãi biển ngày đó ghê! Chính nơi ấy mà khi gặp bé, tôi mới biết là mình yêu biển, biển đến với tôi từ đáy lòng dạt dào của bé và đã gieo vào lòng tôi bao cảm xúc, vì vậy, không phải ngẫu nhiên mà tôi đã đặt cho bé cái tên Sóng Biển, cái tên nghe kỳ cục quá phải không bé? Nhưng tôi lại yêu nó và tôi cũng biết bé vui vì thấy nó ngộ nghĩnh. Trong hai năm qua, tôi đã rong chơi trên nhiều bãi biển, nhưng tôi không còn cảm thấy lý thú kể từ ngày tôi phải từ giã bãi biển mà tôi với bé đã vui chơi. Một bãi biển ấm áp, nhưng lòng tôi lại cảm thấy lạnh

lẽo khi phải chia tay cùng bé. Này bé! để tâm hồn bớt cô đơn, ta ôn lại chút mùa xuân ngày nào trên biển vắng đi? Chắc bé đồng ý chứ? Nào, ta cùng nhắm mắt lại nhé?...

Tôi mãi mê theo những dòng chữ, bàn tay măm mê hai tấm ảnh, một tấm tôi đứng trước bãi biển còn tấm kia là những đợt sóng trắng xóa cuộn cuộn tạt vào bờ. Chỉ tiếc hồi đó cô bé ương không chịu chụp tấm hình nào chung với tôi cả. Cho nên tôi không nhìn được những kỷ niệm của mình dù một chút thôi.

... Vừa bước xuống khỏi phi trường, tôi lật đật tìm mẩu địa chỉ mà Khang, người bạn thân gửi cho tôi từ phong thư thuở nào. Tôi và Khang vốn là bạn học rất thân hồi còn học ở Việt Nam. Khang

Lên Sài Gòn để ăn học theo mong muốn của gia đình. Trước đây, gia đình Khang có sống ở Sài Gòn, nhưng sau sự kiện mất nước 1975, gia đình Khang tạm thời xuống Gò Công sinh sống. Theo lời kể của Khang thì một năm sau, chúng tôi là bạn thân với nhau. Ngày đó, mỗi buổi đi học về, tôi và Khang phải kiếm thêm chút tiền sinh nhai. Hai đứa tôi phải tới đóng sách tại một tiệm sách có tên là Khai Trí trên đại lộ Lê Lợi. Công việc của chúng tôi không có gì nặng nhọc cho lắm, chỉ chịu khó ngồi mài mài đóng các gáy sách sao cho thẳng và đẹp, có khi cần mạ vàng theo đơn đặt hàng của khách. Học gần hết năm thứ nhất ngành Quản Trị Kinh Doanh, tôi được tin Khang cùng gia đình tham gia chuyến vượt biên, và thật may thay, đúng một tháng sau tôi nhận được tin Khang cùng gia đình được tàu của Liên Hiệp Quốc vớt và cho định cư tại Hoa Kỳ.

Cơn gió mùa đông se lạnh chợt thổi tới khiến tôi rùng mình quay lại với thực tại. Tôi khẽ đưa tay lên cổ áo để cài chiếc cúc áo cuối cùng mong giữ lại chút hơi ấm đang ngấm ngấm thoát ra từ khe cổ áo. Dòng địa chỉ trên tay dẫn tôi đi vào con đường tráng đá nhỏ, hai bên đường, những dãy nhà được thiết kế theo lối kiến trúc tân thời. Xung quanh balcony có những bồn trồng hoa được xây bằng đá cẩm thạch theo nhiều hình thù khác nhau nhìn rất đẹp mắt. Tôi đảo một vòng để tìm nhà Khang, sau khi kiểm tra tới ba lần con số 1432 nằm ngay phía dưới mái hiên trước nhà, tôi cho là mình sẽ gặp may và mạnh dạn bước vô. Trước sân nhà vắng teo, chỉ có tiếng reo của một vài chiếc lá khô đang đùa vui cùng lũ gió từ phương xa thổi về, tôi mạnh dạn tiến tới cánh cửa trước và đưa tay nhấn chuông chờ đợi. Một phút, rồi hai phút, rồi ba phút và cuối cùng cánh cửa cũng mở. Nhìn tôi bằng đôi mắt tròn xoe, cô bé lắc lắc mái tóc dài ngang vai rồi cô bé hỏi tôi:

— Chú tìm ai vậy?

— Tôi... tôi tìm anh Khang bạn tôi. Đây là nhà anh Khang phải không cô? - Tôi thoáng bối rối vì cô bé vừa buột miệng gọi tôi bằng chú.

— Chú là bạn của anh Khang?

— Đúng đó!

— Vậy là chú xui rồi!

— Tại sao xui? -- Tôi ngạc nhiên.

Cô bé mỉm cười rồi mời tôi vào nhà. Phòng khách trông thật khang trang và giản dị, không có gì đáng chú ý ngoài bông Hướng Dương vẫn còn tươi như nụ cười trên khuôn mặt cô bé vậy. Tôi thấy rõ sự giống nhau giữa đóa hoa và nụ cười khi bông Hướng Dương đang hướng về mặt trời, còn nụ cười cô bé thì đang dành cho tôi, mà tôi thì đang ngồi theo hướng mặt trời đang tỏa nắng.

Biết là mình sẽ không gặp xui, tôi lên tiếng:

— Vậy là Khang không có nhà à?

— Đúng vậy! do bạn công việc đột xuất, cho nên anh Khang phải đi gấp, không nghe ảnh nói bao giờ thì về.

— Khang đi lâu chưa?

— Mới đi ngày hôm qua thôi. Khi đi anh còn dặn bé phải chăm sóc chú cho thật kỹ lưỡng nữa. -- Cô bé nhìn tôi cười.

— Ô! vậy mà khi tìm thấy địa chỉ nhà cô bé, tôi tưởng tôi gặp hên chứ?

— Ý chú muốn nói sao?

— Tôi muốn nói khi đem bốn con số phía trước nhà cô bé cộng lại thì tôi được 9 nút, vậy không phải là hên sao?

Cô bé nhìn tôi cười:

— Ô! Chú nghĩ về món bài cào “ba lá” trong ngày xuân à?

— Thường thì người ta vẫn dùng những con số để đặt vận may rủi vào sự việc. - Tôi nhướn cười khi biết mình thật ba xạo.

— Như vậy chú không ân hận khi chú cho là mình gặp hên? -- Em nheo mắt nhìn tôi tinh nghịch. Tôi nhúm mày nhìn cô bé:

— Là sao?

— Chú thật ngốc nghếch, người đời có câu: “Đỏ bạc thì đen tình”. -- Nói xong cô bé tủm tủm cười.

— Như vậy tôi thật xui rồi còn gì! Chính vì muốn “đỏ bạc” mà có người cho tôi già dặn hơn tuổi thật của tôi, để tôi bị “đen tình”.

— À! -- em chột reo lên -- Chú cũng khôn đấy chứ! Như vậy để bù lại sự mất mát đó, bé sẽ gọi chú bằng anh.

Tôi vội khen thầm vì không ngờ Khang lại có cô em gái thông minh đến thế.

Em vào lấy cho tôi ly đá chanh và

một ly chanh muối, đặt chiếc khay lên bàn, em xoay một vòng như vô hình nhường ly đá chanh về phần tôi. Em mời tôi uống nước, và để cho tôi có thể tự nhiên hơn, em hộp một ngụm chanh muối rồi bảo tôi:

— Chắc anh đi đường xa mệt, khi nào cần nghỉ lưng thì anh cứ nói bé một tiếng.

— Tôi không mệt lắm vì đã ngủ đã giấc trên máy bay rồi. Nếu bé có gì ăn thì cho tôi xin một miếng vậy.

Em nhún vai:

— Bé dở nhất về môn Gia chánh, vì vậy luôn phải nhờ đến anh Khang, hôm nay vắng anh Khang, vậy mình đi ăn tiệm vậy. Anh nghĩ sao?

Nghe đến ăn tiệm, bụng tôi bắt chột sôi lên từng hồi như những đợt sóng vậy, tôi thấy ý kiến có lý lên gật đầu.

Chúng tôi cùng thả bộ trên phố Tàu, vào buổi trưa, các nhà hàng khá nhộn nhịp vì một số công nhân “hạng sang” ghé vào lót dạ cho tiện. Đi một vòng quanh khu phố, em dẫn tôi đến một nhà hàng Việt Nam có tên là Phở SaiGon, em lắc tay tôi:

— Chúng ta vào đây đi?

Tôi ngần ngại, em nói tiếp:

— Bộ anh không thích à?

— Không phải tôi không thích, mà tôi biết món ăn trong này sẽ không ngon vì không đủ hương vị.

Em thật thà:

— Bé thường ăn ở đây. Đồ ăn rất ngon không thua gì món Phở chính gốc tại các nhà hàng đặc biệt tại Sài Gòn, đặc biệt là món Phở Tái.

— Nhưng bé cứ thử nhìn bảng hiệu của quán thì thấy.

Cô bé tròn mắt nhìn tôi không hiểu:

— Thì sao?

— Vì chữ trên bảng hiệu không đủ dấu, chứng tỏ món Phở sẽ thiếu đi một phần gia vị tạo lên sự ngon miệng.

Cô bé lắc lắc mái tóc, mỉm cười, em càng cười thì tôi càng yêu cái đồng tiền trên má em.

— Anh khó tính thật! Thôi vậy ta đi tiếp.

Chúng tôi lại tiếp tục rảo bước qua các dãy phố dài. Nhìn những cửa tiệm với các bản bích chương quảng cáo đủ màu sắc, tôi cảm thấy khâm phục người

Tàu về việc thương mại của họ, bởi vì xen lẫn trong các dãy tiệm, tôi chỉ thấy vài tiệm của người Việt Nam, nhưng nếu so sánh số lượng dân Tàu và Việt nam thì con số đó gần như cân bằng. Cô bé chột lên tiếng:

— Ta vào đây đi.

Tôi gật đầu không đáp trong khi vẫn bước bên cô bé không chút do dự. Nhà hàng Tái Ngộ hôm nay khá đông khách, có vài con mắt nhìn chúng tôi, thấy vậy tôi hỏi:

— Bé có sợ những ánh mắt của thiên hạ không?

— Bé sợ cóc gì những ánh mắt đó chứ. Cũng như khi anh đói bụng, anh cần cóc gì nhìn thực đơn liệt kê các món ăn.

Tôi mỉm cười:

— Tôi sẽ ăn hết tất cả những món ăn đó mà không chú tâm đến cái nhìn ngạc nhiên của người bồi bàn.

— Như vậy anh sẽ ăn món gì trước?

— Bé cứ kêu món gì mà bé thích nhất, món bé thích có nghĩa là tôi thích.

Cô bé sửa lại cổ áo choàng cho ngay ngắn rồi hình mũi:

— Anh có tài khéo dụ đó.

— Đó chỉ là một tài nhỏ trong vô số tài của tôi thôi. Tôi còn nhiều tài “xấu” khác, rồi bé sẽ biết.

Chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện một cách vui vẻ. Một hồi sau, bụng tôi đã lo ư ợt trong lúc cô bé cũng vừa đưa tay che miệng ngáp.

— Thôi ta về đi bé?

— Ừ, ta về để chiều còn đi bơi.

— Đi bơi? -- Tôi ngạc nhiên.

— Anh cứ áp dụng theo thời khóa biểu của bé...

Tôi mỉm cười lững thững đi theo cô bé.

Khi chúng tôi ra tới bãi biển thì trời đã gần về chiều, những cơn gió đùa giỡn trên mặt biển tạo thành những làn sóng lẫn tăn trải từ ngoài khơi vào bờ cát. Thỉnh thoảng làn gió bỗng đưa cơn mạnh hơn làm mặt nước reo lên trắng xóa tạo thành những bọt sóng chạy dài vỗ mạnh vào bờ cát. Tuy thời tiết đang độ xuân mà không lạnh cho lắm, thật khác hẳn với khí hậu Trung-Bắc tôi đang ở. Lòng cảm thấy là lạ, tôi quay sang hỏi cô bé:

— Bãi biển này tên là gì vậy bé?

— Vũng Hải Âu. Đó là cái tên bé

đặt cho nó, thật sự nó không có tên.

— Nghe cũng hay đấy! Vậy đây là thế giới riêng của bé rồi còn gì?

— Đúng! Và anh, kể cùng chu du với bé trên thế giới này.

Tôi nhướn miệng cười thầm nghĩ cô bé có một tâm hồn sâu sắc và mệnh mông đầy chữ. Ở độ tuổi của bé đâu phải ai cũng có được thế giới riêng tuyệt hảo như vậy.

— Vậy để có sự hài hòa về ngôn từ chỉ tên với Vũng Hải Âu thì tên của bé là gì? -- Tôi chợt nhớ ra là mình chưa biết tên cô bé. Em hất nhẹ mái tóc ngược ra phía sau khi gặp một cơn gió vô tình thổi tới làm mái tóc lòa xòa trước trán.

— Theo anh thì cái tên có quan trọng lắm không?

— Theo một số người thì họ cho rằng cái tên đẹp hoặc hay thì sẽ nâng “vị trí” của con người lên chút chút, còn riêng tôi thì không có quan niệm đó.

— Nếu thế thì anh có thể gọi bé bằng bất cứ tên gì anh thích.

— Vậy tôi sẽ gọi bé là Sóng Biếc – một cái tên thích hợp với cá tính và “môi trường” mà bé đang rong chơi.

Em nhìn tôi cười và khẽ gật đầu:

— Còn anh?

— Để cho sự cân bằng được văn hồi, bé cứ gọi tên tôi theo bé thích.

— Anh có yêu biển không? -- Em nhìn tôi đợi chờ.

— Tôi bắt đầu cảm thấy yêu biển.

— Và cả những cơn sóng?

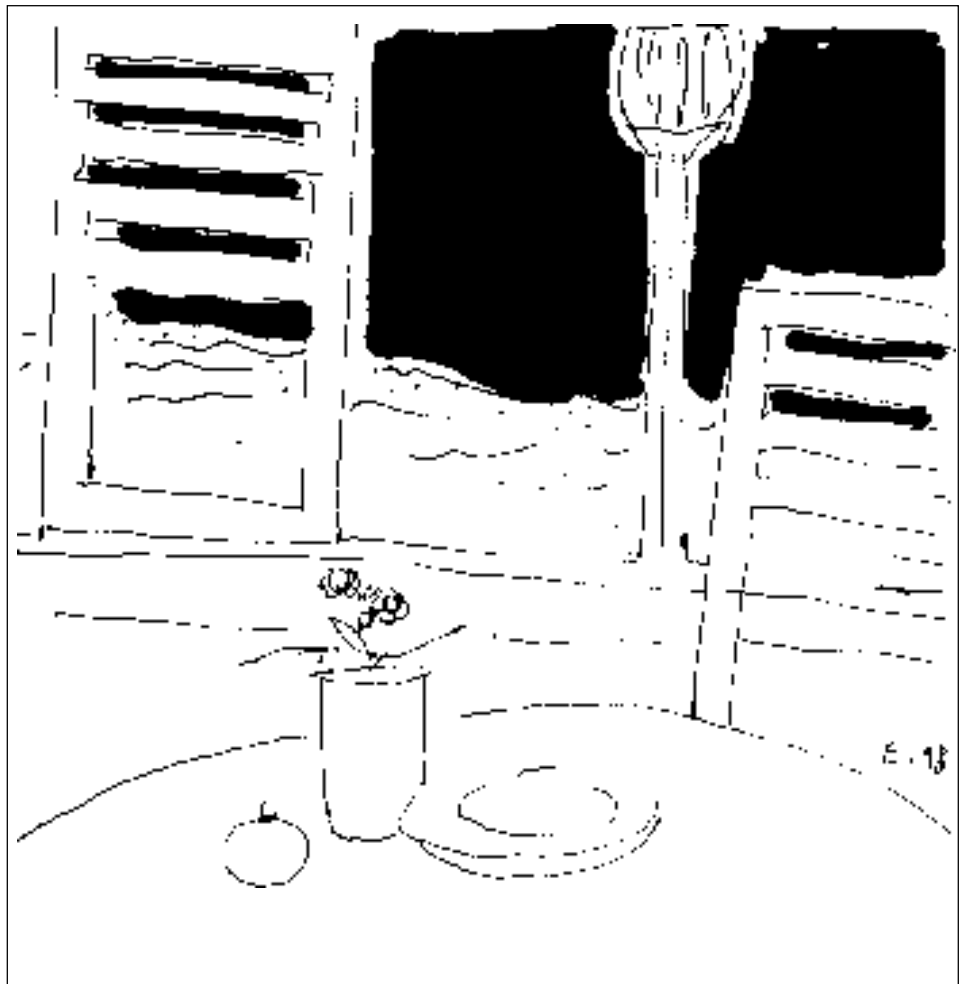
— Đúng thế! tôi muốn được cưỡi chúng để được nhấn chìm, tôi sẽ không phản đối ngay cả khi tôi biết mình không biết bơi, tôi cũng mặc kệ.

Em bật cười thích thú:

— Vậy thì anh sẽ có tên là Thủy Thủ.

Em nắm tay tôi kéo ra biển. Đã lâu lâu lắm rồi không tiếp xúc với biển, tôi cảm thấy e ngại vô cùng, cộng thêm cái “tài” lười tắm của tôi khiến cho sự e ngại tăng lên bội phần. Thấy em bắt đầu lội xuống biển, rồi bơi, tôi đành ngồi ngắm vậy. Em đưa những sợi tay dài như bắt lấy làn nước và đẩy mình tới. Thoáng một chốc, tôi cảm thấy em như con kinh ngư ung dung giữa làn nước vậy, và tôi bỗng lẩm nhẩm: Đúng là thế giới của Sóng Biếc.

— Sao anh không xuống tắm? --



Giọng cô bé thanh như âm ba từ ngoài khơi vọng lại.

— Tôi xuống ngay mà.

Nói thế chứ tôi cũng chẳng xuống ngay, phải đợi em cầm tay tôi kéo ra thì tôi mới chịu ra. Tiếp xúc với nước tôi chợt rùng mình vài cái cho quen, trong khi những cơn sóng từ xa quật vào mặt tôi khiến tôi ho sặc sụa. Khi lội nước tới cổ, tôi bắt đầu nằm ra và vung sải tay theo cô bé. Vì đã lâu không bơi, cho nên mới vung được vài sải tôi đã thổ hồng hển miệng phập phùng bong bóng nước, tôi đành chuyển sang kiểu bơi “tự do” cho tiện. Với kiểu bơi này tôi cảm thấy thoải mái và tự nhiên hơn khi cứ chuyển liên tục từ kiểu sải sang kiểu ếch sang kiểu bơi đứng. Bơi một hồi, tôi cảm thấy hoa mắt chẳng còn phân biệt được giữa em và bãi lục bình đang trôi nổi, tôi đành bất động trên cát, cô bé vội hỏi:

— Thủy Thủ, anh bị trúng gió à?

— Đâu có!

— Sao mặt anh xanh mét vậy? -- Cô bé chợt phát hiện ra.

— Tôi đang giả chết. -- Tôi vờ vịt.

— Tại sao anh không chết thật mà chỉ giả chết?

— Tôi chưa muốn chết thật.

— Khi anh giả chết, anh không sợ nó làm xấu đi cái chết thật của anh à? -
- Em nói nửa như đùa.

Tôi hú hồn, lồm cồm bò dậy nhìn cô bé mỉm cười. Sóng Biếc vội quay đi để tránh cái cười “giả tạo” của tôi.

— Thôi mình chơi trò khác đi bé?

— Trò gì? Anh bày đi?

— Bé có nhìn đồi cát kia không?

Hỏi xong tôi cầm tay bé kéo đi. Chúng tôi chạy trong cơn gió mạnh được một quãng thì cả hai cùng té nhào trên cát, cát bị cơn gió hất tung, bay tung toé cả vào người tôi. Cát bết vào những mớ tóc đang khô dần trước cơn gió chiều. Bé đứng giật nắm tay tôi chạy tiếp:

— Bây giờ mình sẽ chơi trò leo cát.

— Nào ta cùng leo.

Chúng tôi lom khom bò trên triền cát. Dải cát mịn cứ kéo chúng tôi rơi xuống, phải khó nhọc lắm chúng tôi mới bò lên được đỉnh triền cát. Bé nhìn tôi thở hổn hển khiến nụ cười méo xẹo. Tôi cũng đáp lại bé bằng nụ cười méo sệch đi không kém.

— Bãi cát đẹp quá! Tiếc là tôi không đem theo máy chụp hình. Hình sẽ rất đẹp khi những hạt cát còn đang vương trên mái tóc của bé.

— Những hình ảnh đó rồi sẽ nhạt nhòa theo thời gian. Chỉ có những kỷ niệm sẽ mãi khó phai nhạt thôi, như những dấu chân ta còn vương bao hạt cát.

Tôi bật cười vì lời nói ngây ngô của em. Phải! bước chân tôi sẽ còn vương bao hạt cát. Bỗng một cơn gió xoáy từ xa thổi về, tôi cố nghiêng mình tránh né những hạt cát bay vào mắt, mũi mình, tôi thấy em chao người đi, tôi vội vàng nắm lấy cánh tay em như sợ cơn gió cướp mất. Cơn gió hất tung em lăn xuống theo triền cát. Em kéo tôi lăn theo.

— Bé có bị sao không? -- Tôi lo lắng hỏi.

— Không sao cả. Khi lăn xuống bé cảm thấy rất êm như khi đang cuộn mình trên thảm cỏ vậy. Còn anh?

— Tôi thì cảm thấy hơi choáng váng, đầu óc thì quay cuồng, ruột gan thì cứ đòi văng cả ra ngoài.

Bất giác tôi đưa tay phải rờ vào cổ tay trái, rồi bất chợt thốt lên:

— Ôi! chiếc đồng hồ!

Cô bé ngạc nhiên nhìn tôi hỏi:

— Chiếc đồng hồ bị sao?

— Mặt kiếng nó bị vỡ bét thành từng mảnh.

— Như vậy thì càng vui.

— Sao vui cô bé?

— Vì chúng ta sẽ vui chơi thoải mái mà không bị thời gian ngăn cản -- Ánh mắt em như đang cười trước ánh mắt bối rối của tôi. Em tiếp:

— Và trò chơi càng thêm ý nghĩa!

Tôi đưa tay vuốt khuôn mặt còn dính đầy cát:

— Ý nghĩa?

— Anh cứ thử nghĩ coi, nếu một trò chơi mà không mang theo sự đổ vỡ về một cái gì đó, thì hẳn chẳng thú vị chút nào.

Tôi muốn đưa bàn tay mình phủ những hạt cát còn đọng trên môi cô bé để gây lên sự đổ vỡ như cái lăn vừa rồi làm đổ vỡ chiếc đồng hồ của tôi, nhưng lúc đó em lại mím môi và đang đác đác xung quanh như đang tìm những mảnh thủy tinh vỡ.

— Anh có muốn tìm lại những mảnh vỡ đó không? -- Em nhìn tôi tinh nghịch.

— Thôi! hãy để cho chúng đổ vỡ và vương mãi nơi này.

Mùa xuân về, vẫn bên cạnh những cơn gió se lạnh, những triền cát ngập tràn mênh mông, những đợt sóng dào dạt như vô tận vẫn cứ ở mãi bên chúng tôi. Chúng tôi chẳng đi chơi Hội Hoa Xuân, chẳng đi ngắm những bông mai đang nở rộ, chẳng mặc những bộ quần áo thật mới, chẳng đi dự các buổi party như mọi người khác. Những bông hoa mai của chúng tôi là những nhánh san hô nhỏ mà tôi và bé đã phải bơi ra thật xa ngoài khơi tìm kiếm. Chúng tôi chôn nó ngay bờ cát sát gần với những cơn sóng từ xa đánh vào. Chúng tôi đi dọc theo bãi biển tìm kiếm các vỏ sò đang nằm trơ phơi mình theo thời gian mặc cho các hạt cát đùa giỡn. Chúng tôi gom chúng lại dưới chân cành san hô. Mùa xuân chỉ có thế, nhưng chúng tôi luôn cảm thấy vui mừng. Có lần chúng tôi đem cả thức ăn của mình ta cùng vui với sóng biển. Sóng Biếc ăn một cánh vui vẻ, thấy cô bé vui tôi cũng vui không kém:

— Nhìn bé ăn mà tôi cứ nghĩ bé sẽ nuốt chửng cả đại dương!

— Và hẳn có cả gã thủy thủ đang hành trình trong đại dương đó. -- Chúng tôi phá lên cười.

Năm ngày vui xuân bên biển trôi qua, tôi hiểu được đại dương qua tâm hồn trong trắng, hồn nhiên của bé. Qua những cơn sóng sủi bọt trắng xóa tôi thấy tâm hồn tôi vẫn dạt dào, thiết tha như ngày nào mặc dù dưới chân còn vương bao hạt cát.

— Mai tôi phải xa bé rồi! -- Tôi nhìn bé mà lòng bỗng thấy thật xa vắng.

— Trò đùa nào rồi cũng phải kết thúc thôi. Có những kết thúc thật dễ thương và để mãi nụ cười trong lòng. -- Em buồn buồn nhìn tôi nói khẽ.

— Tôi sẽ nhớ mãi những ngày tươi đẹp này cho dù nó ngắn ngủi.

Tôi bỗng cầm lấy bàn tay xinh xắn của em như muốn chia sẻ niềm băng khuâng mà tôi vừa thốt thành lời. Bỗng mặt tôi đỏ bừng như người say sóng.

Sóng Biếc! Em đúng là cơn sóng thật sự, đánh bật lòng tôi, làm cho tôi cảm thấy bối rối khôn siết khi em dụi dụi đầu vào ngực tôi thổn thức:

— Bé cũng vậy!

Tôi cảm thấy người mình đang run lên từng cơn lạnh buốt. Thật là lạ!

Này Bé!

Chúng ta vừa ôn lại chút kỷ niệm ngày nào, mà thời gian đã chôn nó vào dĩ vãng như cuốn phim “tài liệu” về những nét đáng yêu của cuộc sống. Bé hãy mở mắt ra đi, đừng nhắm lại nữa. Tôi biết khi nghe bé sẽ nhìn tôi bực bội rồi la lên: “Anh rắc rối quá! Có gì phải nhắm mắt với mở mắt chứ!” Tôi sẽ nói: “Thời gian, kỷ niệm, và dòng đời như ánh sáng và bóng tối trộn chung.” Bé sẽ nói tiếp: “Anh nói khó hiểu và lãng mạn quá!” Tôi sẽ nói: “Đúng! ngay cả tôi cũng chẳng hiểu nổi, vì nhắm mắt và mở mắt cùng chung một động tác nhưng lại mang hàm ý khác nhau.” Lãng mạn hương vị của đời, cũng như những gia vị khác trong tô phở tái mà tôi đã có lần tôi suýt soa vì chất vị hơi cay cay của nó. Lãng mạn còn là chất liệu sống để ta bước qua những thử thách đang gặp. Cũng như tôi phải từ giã bé để bước vào đời sống thường nhật vậy!

Sóng Biếc!

Tôi vẫn yêu sóng như ngày nào, ngắm nó, tôi thấy nó thật đáng yêu, không ghê gớm như tôi vẫn được nghe mọi người mô tả, và vì nó đã đem bé ra đi, cũng như những người bạn tôi ra đi, rồi một ngày là sự trở về đầy lý thú, nên tôi càng yêu sóng hơn. Nhưng thôi bé ạ! ta tạm quên chuyện đó đi, trước mắt ta không phải là cành san hô như thuở nào mà là một nhánh bông mai vàng ươm khoe sắc đang chào đón chúng ta đó. Nào! ta lại bắt đầu bằng một mùa xuân đi nhé!

Tôi của Bé

Thủy Thủ

Xuân

Duy Cường

A NEW YEAR resolution

Người Mỹ có một thói quen mà Minhí cảm thấy rất hay đó là tự đưa ra cho riêng mình những New Year Resolutions. Cứ mỗi cuối năm người ta thường xét lại người của mình xem coi có những gì cần thay đổi để làm tốt đẹp con người của mình. Sống ở Mỹ cũng hơn một chục năm, nhưng Minhí chỉ mới bắt đầu khám phá ra sự cần thiết của thói quen này từ khi mới bắt đầu đi làm. Đồng thời giải viết văn của Non Sông với đề tài Tuổi Trẻ Việt và Cuộc Sống làm cho Minhí suy nghĩ xa hơn tới những người bạn trẻ đồng hương của mình nơi xứ người. Minhí muốn được chia sẻ vài tâm sự cuối năm Đinh Sửu với tất cả các bạn.

Tuổi trẻ hăng sống, năng nổ, và nhiều nhiệt huyết muốn đem tài trí và sức lực của mình ra đóng góp cho đời và điểm tô đời sống. Tuổi trẻ Việt không ngoại lệ. Nhìn quanh cộng đồng Việt Nam, ta sẽ thấy rất có nhiều đoàn thể và hội đoàn trẻ đang tích cực sinh hoạt, nào là Thiếu Nhi Thanh Thể, Gia Đình Phật Tử, Hội Sinh Viên Việt Nam, Hương Đạo Việt Nam, Đoàn Thanh Niên Thiện Chí, v.v... Tuy nhiên, có một cộng đồng đa dạng nhiều đoàn thể chưa hẳn là một cộng đồng vững mạnh. Minhí cảm thấy rằng còn có rất nhiều bạn trẻ Việt đang còn lạc lõng không nằm trong đoàn thể nào và đồng thời những nhóm trẻ đang sinh hoạt trong cộng đồng gặp phải ba chướng ngại vật lớn. Thứ nhất là sự đào tạo và huấn luyện (leadership training); đào tạo và huấn luyện lên những người lãnh đạo giỏi. Thứ hai là sự tiếp chuyển, tiếp nối. Cuối cùng là sự hợp tác và đoàn kết.

Theo khoa học genetic, sự kết thành của một cá tính hay khả năng của con người gồm có hai yếu tố quan trọng, đó là genes và môi trường. Khả năng lãnh đạo cũng không ngoại lệ. Có nhiều người sinh ra đã có khiếu lãnh đạo, nhưng nếu không có sự hướng dẫn, huấn luyện, và đào tạo chắc hẳn người đó sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Những khó khăn này có thể sẽ làm cho người đó 1) chán nản và tiêu cực hoặc 2) trưởng thành và tích cực. Theo sự hiểu biết của Minhí, những đoàn thể trẻ tôn giáo trong cộng đồng

Việt Nam điển hình là Thiếu Nhi Thánh Thể, và Gia Đình Phật Tử có những khóa huấn luyện cho những người huynh trưởng. Nhưng Minhí không rõ là những khóa huấn luyện này có chú trọng vào sự rèn luyện khả năng lãnh đạo hay chỉ là giáo lý của đạo. Còn những anh chị sinh viên trong ban chấp hành Hội Sinh Viên, không biết họ có những cơ hội trau dồi khả năng lãnh đạo hay không?

Cộng vào cái đó, những nhóm trẻ sinh hoạt theo tính cách tự lập như những hội sinh viên thường gặp phải những khó khăn trong sự tiếp chuyển — tiếp nối từ nhiệm kỳ này qua nhiệm kỳ khác. Ban chấp hành của hội sinh viên có chu kỳ 1 năm, có hội bắt đầu từ cuối năm này, và có hội bắt đầu từ đầu năm. Như một cái máy, nếu chúng ta chỉ thay đổi một số thành phần trong ban chấp hành (những thành phần trong ban chấp hành cũ tiếp tục sinh hoạt — gián tiếp hay trực tiếp), hội sinh viên sẽ tiếp tục sinh hoạt đều với một vài đổi mới do những thành phần mới mang vào. Nếu như thành phần của ban chấp hành thay đổi hoàn toàn (những thành phần cũ không còn đóng góp hoặc những thành phần mới không chịu tiếp nhận ý kiến từ những người cũ), sự sinh hoạt của hội sẽ có nhiều thay đổi. Tốt hay xấu, khó ai biết được. Có lẽ vì vậy mà sự thăng trầm của những hội sinh viên bị lệ thuộc vào cơ duyên của những người trong ban chấp hành. Không lẽ chúng ta không có một phương thức khoa học nào để bảo đảm sự thành công và tiến triển lớn mạnh của giới trẻ sao?

Quan trọng hơn hết là sự hợp tác và đoàn kết của những đoàn thể trẻ trong cộng đồng người Việt chúng ta. Cộng đồng người Việt Hải Ngoại rất là đa dạng gồm có nhiều hội đoàn và đoàn thể — quá nhiều. Ngay cả những đoàn thể trẻ có cùng một mục đích đóng góp cho cộng đồng. Vì có nhiều hội đoàn, cái tầm sinh

hoạt của mỗi đoàn thể bị thu hẹp bởi số thành viên. Do đó, tiếng nói của cộng đồng nói chung chỉ là một âm thanh hỗn loạn không biết có nhiều sức mạnh hay không. Châm ngôn có nói “Một cây làm chẳng nên non, Ba cây chụm lại như hòn núi cao.” Tầm sinh hoạt và tiếng nói của người Việt tùy thuộc vào sự đoàn kết và hợp tác chặt chẽ của những đoàn thể trong cộng đồng. Tuy mỗi hội đoàn có phương hướng sinh hoạt khác nhau, nhưng có rất nhiều công việc chúng ta có thể cùng hợp tác để giúp đỡ tương trợ lẫn nhau, thí dụ như tổ chức những ngày Tết cổ truyền, hoặc những công cuộc gây quỹ, tranh đấu, giúp đỡ cho quê hương và đồng hương người Việt đang trong tình trạng nguy khốn. Sự khác biệt tôn giáo không nên là một chướng ngại vật hoặc một cái cớ để chúng ta từ chối hợp tác. Cái tôi, lòng tự ái, của chúng ta nên là một duyên cớ vững mạnh để chúng ta cùng nhau đoàn kết và hợp tác bởi khi đã đứng ra hoạt động cộng đồng, chúng ta phải nhớ mục đích sinh hoạt là đóng góp cho sự lớn mạnh của cộng đồng. Chúng ta chỉ có thể tự hào khoe khoang cái tôi của mình khi cộng đồng của mình phát triển và lớn mạnh.

Nói về vấn đề trên, Minhí chỉ muốn đưa ra cái nhìn chung chung chứ không dám vơ đũa cả nắm. Có lẽ nhiều hội đoàn đã và đang tiếp tục huấn luyện vượt qua những chướng ngại vật mà Minhí đã nói trên. Viết ra những suy tư này, Minhí chỉ hy vọng rằng những người trẻ Việt chúng ta nên xét qua lại vấn đề này. Minhí cũng hy vọng rằng chúng ta nên chấp nhận “Mỹ hóa” theo cái thói quen tự đưa ra New Year Resolutions này của người bản xứ nhĩ. Chúc các bạn một năm mới an khang và thịnh vượng.

Minhí
University of Washington

hội sinh viên việt nam VNLC tại UCLA

SINH HOẠT

SINH VIÊN

Hội Sinh Viên Việt Nam tại đại học UCLA là một trong những hội sinh viên có truyền thống sinh hoạt sôi nổi, hào hứng, và bổ ích. Những đêm văn hóa Culture Night, Fashion Show, những chương trình dạy kèm, những sinh hoạt đấu tranh của các bạn vẫn tiếp nối không ngừng nghỉ. Non Sông trân trọng giới thiệu những hình ảnh mới nhất trong sinh hoạt của VNLC tại UCLA.

Highschool tutoring on Saturdays
at IYC by UCLA's VNLC



Kindergarden class at IYC

Kindergarden kids posing with their
favorite Vietnamese language tutor.



Trong “Lời tỏ tình của Mùa Xuân” có câu “và tôi biết rằng nói yêu em là điều khó khăn.”

Chắc là vậy, chắc là khó khăn lắm, cho nên thằng Bảo, tên bạn thân của tôi cứ mãi vô đầu, bứt tóc không biết nói làm sao để cho Ngọc Hân được biết cái bầu tâm sự của nó...

— Ê Nhân, mày trước giờ luôn có những ý kiến hay, vậy mày làm ơn nghĩ giùm cho tao cách nào để thổ lộ cùng nàng đi.

— Trời đất! tao còn chưa biết để ý em nào thì làm sao mà có ý kiến ý cò giúp cho mày được chứ?

— Tao biết mày có cách mà! -- Thằng Bảo lại cứ nài nỉ tôi đến tội nghiệp -- Mày với Ngọc Hân vốn là bạn thân thì chả lẽ mày hông hiểu tính tình của Hân sao?

Tôi gật gù:

— Hiểu thì cũng có hiểu chút chút, nhưng dạo gần đây thì hết hiểu nổi rồi.

— Tại sao? -- Bảo tròn mắt, ngạc nhiên.

Tôi nhìn nó chằm chọc:

— Hiểu gì nổi, thương ai hông thương, đi thương cái thằng vốn nổi tiếng là Ivan ngọc ngách như mày thì quả là khó hiểu.

— Ủa??? Sao mày biết nàng thương tao!

Hai con mắt của thằng Bảo bật lên sáng rực khi nghe tôi nói thế. Hấn nôn nóng hỏi dồn, khiến cho tôi không khỏi nén được tiếng cười.

— Thì tao với Hân là bạn thân nhau mà -- tôi quyết định phá Bảo, cho nên vẽ vờ để chọc hấn: nè, dạo này nàng hỏi về mày hơi nhiều đó nha.

— Hỏi sao hở?

Bảo nôn nóng càng khiến cho tôi thích thú trong việc phá hấn hơn...

— Nàng hỏi đủ thứ: hỏi Bảo có bồ chưa, hỏi Bảo có thích đi xem phim không, hỏi nhiều lắm, tao không nhớ hết.

— Rồi mày trả lời sao hả Nhân?

— Ô, thì dĩ nhiên tao nói mày chưa có bồ chứ sao!

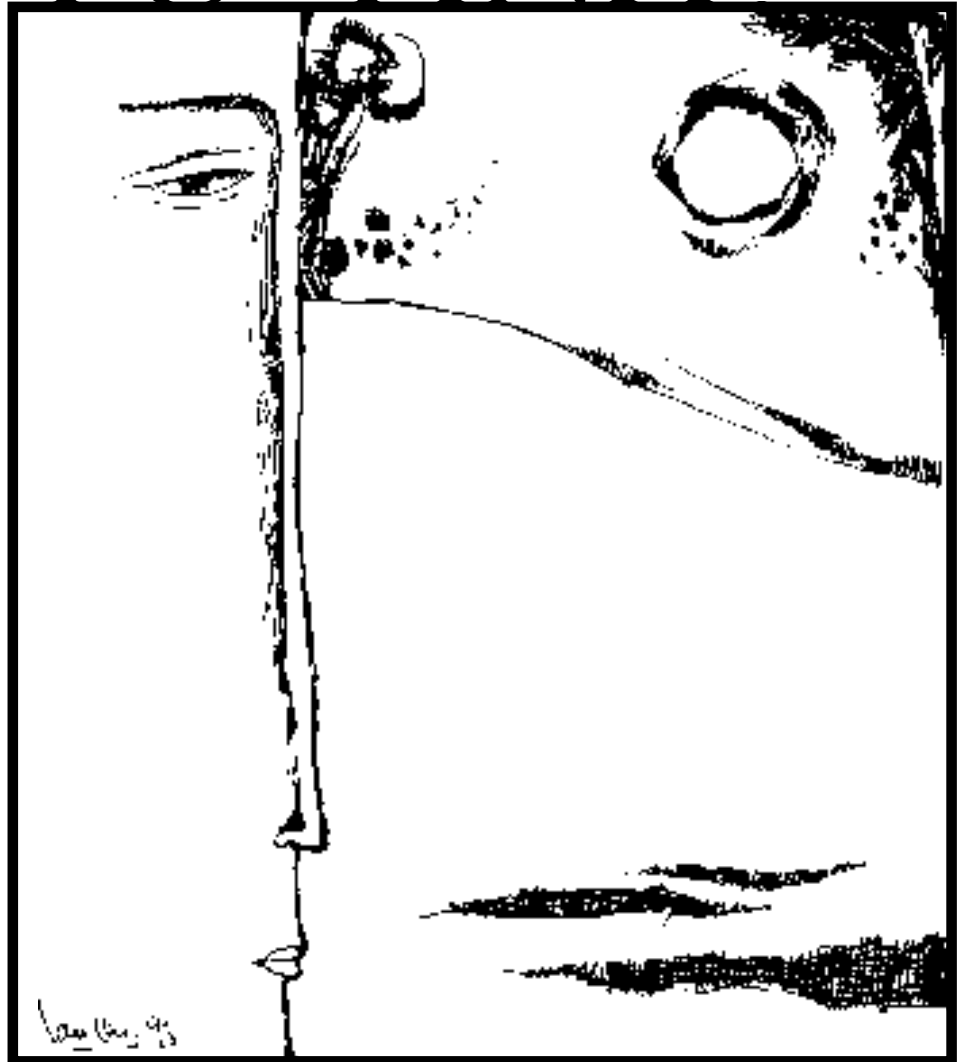
— Thanx a lot nha mậy!

Bảo vỗ vai tôi cười hề hề. Tôi chợt thấy hấn vui tươi, hồn nhiên lạ Đúng là sức của mạnh tình yêu có khác...

— Ê Nhân, mày làm ơn làm quân

TỎ TÌNH

Hoàng Vi Kha



sư quạt máy cho tao đi mà. -- Bảo lại năn nỉ.

Nhìn đôi mắt van lơn đầy thành khẩn của nó, tôi xiêu lòng:

— Thôi được để tao bày cho mày vài cách hén! mà mày có siêng năng và chịu cực được không vậy???

— Được mà, được mà! mày nói thử tao nghe đi! -- Bảo nhanh nhẩu.

Tôi cười rồi kê vào tai hấn gọi ra vài ý kiến. Hấn nghe xong mặt mày hí hửng chạy tót ra cửa.

— Mày đi đâu vậy? bài tập còn chưa làm xong mà? -- Tôi ngạc nhiên, chưng hửng...

— Tao đi mua hai tô mì để gọi là ra mắt quân sư!

Nói rồi hấn chạy biến đi mất. Tôi

chỉ đành ngồi nhìn theo nó mà phì cười... Tình yêu! hum... là cái chi đây hở các bạn? sao nó lại khiến cho thằng bạn thân vốn khù khờ chậm chạp của tôi lại trở nên nhanh nhẩu đến lạ kỳ!

Tình yêu! đó ai định nghĩa được, tôi thì chịu!

oOo

— Thế nào?

— Xong rồi! bảo đảm đúng bài bản của quân sư mà!

— Ê, Hân vô lớp rồi kìa. Đừng hỏi hộp nha mậy!

— Hơi run tí thôi à!

Tôi cười rồi ôm cặp trở về chỗ ngồi cuối lớp của mình, và lén quan sát Hân...

Như mọi hôm, nàng xoay sang nhìn tôi cười. Tôi khẽ gật đầu chào nàng. Cả

tôi và Bảo đều hồi hộp chờ đợi nàng ngồi vào bàn. Nhưng không, nàng vẫn đứng đó trò chuyện với Trâm Anh, cô bạn ngồi cùng dãy bàn với nàng...

— Chuyện gì đây chứ! mau ngồi vào chỗ đi! -- Tôi gắt thâm trong bụng.

Thằng Bảo xoay sang nhìn tôi lo lắng. Tôi gắng cười để trấn an nó. Không hiểu sao, nhịp tim tôi cũng đập khá nhanh...

Từng giây phút trôi qua sao mà chậm chạp. Hai thằng tôi cứ ngóng mắt về phía ấy chờ đợi. Ngọc Hân vẫn chưa chịu ngồi vào chỗ của nàng. Dường như rằng thời gian bị kéo dài ra y hệt cây kẹo kéo, cứ dài, dài mãi, dài mãi theo từng nổi bồng chồn của cả Bảo và tôi. Có lẽ không kềm nổi, Bảo lật đật, ôm sách vở chạy xuống đổi chỗ với Thành để ngồi cạnh tôi.

— Mà run hả.

— Đâu có! -- nó trả lời mà hai mắt vẫn dán chặt về phía Hân.

— Còn nói không!?

— Hum... ừ, hơi run tí! thì lần đầu tiên mà, hông run sao được!

— Hơi gì! tao thấy mày run bạo đó. Làm ơn đừng có run... làm tao run theo bây giờ.

— Mà mày nghĩ có chắc chắn được không đó?

— Được mà! yên chí đi! tao làm quân sư bảo đảm binh không sai đường lối đâu.

— Tao tin mày, và giao trọn cho mày đó nha.

— Đừng lo!

Tôi vừa trấn an nó thì bóng dáng của cô Thoa đã xuất hiện...

— Phải vậy chứ, mau ngồi xuống đi bà! -- Tôi lại réo thâm trong bụng...

— Ô, chết tao rồi! nhỏ Trâm Anh đổi chỗ với nàng rồi Nhân ơi!

— Noooooo...! -- tôi cũng sững sờ buộc miệng la lên, khiến cho cả lớp ngạc nhiên quay lại nhìn...

— Nhân hôm nay hông học hay bài sao mà vừa trông thấy cô là đã la No rồi hả. -- Cô Thoa nhìn tôi chằm chọc...

— Dạ đâu có! -- tôi chối quanh.

— À, vậy à, vậy để cô gọi em lên trả bài hén.

— Chít chắc tao rồi Bảo ơi! -- tôi gườm Bảo: hôm nay tao hông có học bài kỹ đó nha. Cái gì là present perfect tao

hông nhớ lắm đó.

— Đừng lo, có chi tao dắt mày đi ăn bù lại! -- Bảo trả lời yếu xìu.

Hân nhìn hai đứa tôi với nụ cười trên môi. Nàng đâu biết rằng, trong lòng bọn tôi đang héo như lá mùa thu. Thằng Bảo héo vì nàng bất chợt đổi chỗ ngồi với Trâm Anh, khiến cho kế hoạch H1 của bọn tôi bị bể. Còn tôi thì héo vì sắp sửa bị kêu lên bảng trả bài Anh Văn. Hum... khổ rồi! Tình ơi là Tình. Báo hại tôi rồi đây nè!

Bất chợt tay tôi bị lay mạnh.

— Gì nữa đây, làm ơn để cho tao tranh thủ học bài mà.

— Chít chắc rồi Nhân ơi! Trâm Anh khám phá ra rồi kia!

— Thiệt sao?

Tôi vội vàng nhìn sang dãy bàn của Ngọc Hân và Trâm Anh. Quả nhiên, “kế hoạch H1” của tôi và Bảo đang bị Trâm Anh moi ra “tìm hiểu”.

Đó là chùm hoa Ti gôn phơn phớt tím hồng mà Bảo đã cất công treo hàng rào nhà hàng xóm để hái tặng cho Ngọc Hân sáng nay. Ngọc Hân rất thích hoa Ti gôn. Cho nên, tôi nói Bảo hãy ráng hái tặng cho nàng mỗi ngày, rồi lén để trong gầm bàn của nàng. Nàng sẽ vừa thích thú, vừa ngạc nhiên, chừng đó chắc chắn sẽ có dịp thổ lộ bầu tâm sự.

Ai dè, ngay ngày đầu tiên, cái kế hoạch đó đã thất bại ngoài dự tính!

Tôi bật phì cười khi trông thấy Trâm Anh ngơ ngáo với chiếc gọng kính dày cui đảo mắt vòng quanh lớp để tìm coi ai là kẻ đã lén tặng hoa. Thằng Bảo dĩ nhiên là vội vàng cầm lấy cuốn tập che kín mặt, giả vờ như đang chăm chú đọc, và tôi, còn chưa kịp “dấu mình” thì giọng cô Thoa đã lanh lảnh vang lên:

— Người cuối cùng “Nguyễn Trọng Nhân”.

— Thôi rồi! tao chít chắc rồi Bảo ơi! -- Tôi nặng nhọc bước lên “đoạn đầu đài” với nụ cười méo xẹo.

— Có học bài không? -- cô Thoa nhìn tôi hỏi.

— Dạ... học sương sương!

— Chết chắc!

— Dạ chắc chết!

Cả lớp cười rần lên, chỉ riêng Ngọc Hân là xìu mặt xuống và Bảo thì dí mắt vào trang vở giả đờ như không để ý đến...

o0o

— Ê mày, kế hoạch H2 này có bảo đảm thành công không vậy?

— Bảo đảm mà! à mà mày còn tiếp tục kế hoạch H1 không vậy?

— Thì mày kêu tao cứ tiếp tục thì tao cứ tiếp tục chứ sao!

— Tốt lắm! mày thấy đó, Ngọc Hân đâu còn đổi chỗ ngồi với Trâm Anh nữa đâu! Nàng đã biết có người lén tặng hoa cho nàng rồi, và đang hồi hộp vì hông rõ chàng ta là ai đó. Tức cười quá, cứ hễ gặp tao, là Hân cứ hỏi tao có biết người đó là ai không...

— Vậy là chết tao! -- Bảo la lên...

— Sao chết? -- Tôi ngạc nhiên...

— Nàng hông biết là ai thì làm sao tao lên tiếng.

— Ngốc quá! thời cơ chưa chín mùi mà sao lên tiếng cho được! an tâm đi, tao đã tính toán sẵn cả rồi, chắc chắn mày không lọt mắt xanh của nàng đâu.

— À mà Nhân nè.

— Gì hở?

— Có vấn đề rồi mày ơi?

— Gì nữa đây?

— Cái giàn hoa Ti gôn cạnh nhà tao bị tao “giải tỏa” gần trụ hết rồi! bà chủ nhà cứ sáng sáng là ra đứng chửi um xùm. Cũng may mà bà chưa biết tao là thủ phạm đó. Đạo này bà mới mua con chó lớn lắm mày ơi! Sáng nay, nếu tao không nhanh chân thì chắc tao te tua với nó rồi đó.

Tôi vỗ vai Bảo bật cười:

— Ráng đi mậy! ai biểu ở không phờ phờ như tao cho sương hông chịu Yêu chi cho khổ, khổ rồi thì đừng than.

— Thà chịu khổ còn hơn chịu lỗ mà mậy!

— Ê, nàng xuất hiện rồi kia! chuẩn bị chưa??

— Rồi! mà sao tự dưng tao run quá mậy!

— Trời đất, nhát như mây vậy thì ở nhà với mẹ đi.

— Nói quê mậy, tự ái đồn đập rồi nè!

— Gan lên tí đi ông thần! Nàng sắp tới rồi kia. Tao đếm 1, 2, 3 xong là hành động liền nghe chưa?

— Yes, sir!

Từ bên dưới lầu, Ngọc Hân trong tà áo dài trắng dịu dàng, cùng chiếc băng

đô cũng màu trắng cài ngang suối tóc đen mượt, trông thật duyên dáng, đang sóng bước cùng với Trâm Anh đi vào lớp...

— Chuẩn bị nha! tôi đưa mắt ra hiệu với Bảo rồi đếm một... hai... hai... rưỡi... BA!

Sau khi dứt tiếng đếm, tức thì một “trận mưa” bằng những cánh hoa dầu lập tức trút xuống, phủ quanh Ngọc Hân và Trâm Anh. Cơn gió trưa nhẹ quyen lấy những cánh hoa dầu, xoay tròn, bay lượn lờ, y như những cánh chong chóng, chậm rãi rơi quanh gót chân của hai nàng...

Cả Trâm Anh và Ngọc Hân đều ngẩn người ngạc nhiên, thích thú... Trâm Anh thì buông cặp võ, mãi mê đuổi bắt, đùa giỡn cùng những cánh hoa dầu đang xoay trong gió, còn Ngọc Hân thì vội vàng ngược mắt nhìn lên, tìm kiếm ai là người đã bày ra cái trò này.

Nếp bên ô cửa sổ, tôi lén quan sát gương mặt của Hân. Tôi biết nàng rất vui sướng trong lòng, vì rằng Ngọc Hân rất thích đùa giỡn cùng những cánh hoa dầu. Lúc còn bé, hai đứa chúng tôi và Hân thường tay trong tay, dung dăng dung dẻ đi nhặt những cánh hoa dầu về chơi nhà chơi chung... và giờ đây, Hân có ngờ đâu giấc mơ từ thửa bé con của nàng đã thành sự thực. Một trận mưa hoa dầu, một rừng chong chóng bay trong gió....

— Ui chà, nàng cười tươi quá Nhân ơi! thằng Bảo say sưa reo lên.

— Thấy không! tao bảo đảm với mày là nàng thích mà Trâm Anh còn mê huống chi là nàng hở.

— Quân sư này quả là lợi hại đó nha.

Tôi còn chưa kịp kêu thằng Bảo đứng ra phía cửa sổ cho Hân biết mặt thì lỗ tai tôi đã bị ai đó néo ngược lên, đầu nhói:

— Hum... bắt được tại trận hai cậu xả rác trong trường hén. Tôi phạt hai đứa sau giờ học phải ở lại quét cho sạch.

Phen này lại khổ rồi. Cô Hải, trưởng khối kỷ luật đang “đăng đăng sát khí” nhìn hai thằng tôi. Càng tệ hại hơn là cả Ngọc Hân và Trâm Anh đều đã chứng kiến hai chàng đang bị cô giáo xách lỗ tai. Quê xệ quá chừng. Tôi chỉ còn có nước muốn độn thổ.

— Đúng là làm ơn mắc oán mà! -- Tôi làu bàu rửa thẳng Bảo sau khi cô Hải đã bỏ đi! quả nhiên, yêu là khổ.

— Thôi mà, có gì lát nữa tao sẽ quét giùm mày luôn cho.

— Mày nói đó nha! -- Tôi vừa xoa lỗ tai đang đỏ bừng, vừa lủi thủi ôm cặp bước vào lớp hưởng nghiệp...

Ngoài trời, nắng trưa vàng hoe, lóm đóm trên tàng cây như những đóa hoa điệu lạ.

oOo

Bị phát hiện, thằng Bảo đâm ra luống cuống hẳn lên. Nó không còn biết phải nói sao.

— Gì mà mày lo cuống lên thế! Tao đã nói chuyện với Hân rồi.

— Mày nói sao hả Nhân?

— Ờ thì tao vì mày mà phải giả dạng đi “thương thâm” nhờ Trâm Anh chứ sao!

— Tao không hiểu.

Tôi đâm vào vai Bảo, chắc lưỡi:

— Mày quả là Ivan ngốc nghếch mà! có nghĩa là khi Hân hỏi tao ai bày ra cái trò đó thì tao nói là tao bày ra để cho Trâm Anh vui, hiểu chưa.

— Rồi Hân nói sao?

— Nàng chỉ cười thôi, không nói chi cả!

Tôi trả lời thằng Bảo mà không thành thật, vì rằng Ngọc Hân qua nụ cười của nàng, tôi biết nàng không vui... Nhưng chả hiểu sao, tôi lại không hỏi đến, mà chỉ biết gặng đóng cho trọn vai tuồng của mình để mà “vớt mặt” lại cho thằng Bảo mà thôi.

— Đạo này mày còn rủ nàng đi chơi hay sang nhà tìm nàng không? -- Tôi hỏi Bảo, hầu xoay câu chuyện sang hướng khác...

— Ờ, thì cũng thỉnh thoảng thôi, nhưng mà... -- Bảo chần chừ.

— Mà sao???

Hắn im lặng một lúc rồi thở dài:

— Tao có cảm tưởng như Ngọc Hân chưa bao giờ để ý đến tao!

— Vậy à? đừng lo, rồi có lúc hành động của mày sẽ làm cho nàng cảm động mà! -- Phóng mắt nhìn qua vòm cong của ô cửa sổ, tôi nói nhưng không tập trung lắm...

— Nhân nè, tao cảm thấy giữa tao và Hân không hợp và hiểu nhau lắm...

— Từ từ mà... thời gian sẽ giúp mày

và Hân hiểu nhau hơn...

— Nhưng Trâm Anh....

Bảo chưa nói dứt câu thì đã bị tôi vỗ vai hắn:

— Ê, nàng tới rồi kìa. Phen này làm theo kế hoạch của tao nha. Chắc chắn sẽ không thất bại đâu.

— Nhưng mà tao....

— Còn nhưng với nhị gì nữa chứ...!

Tôi đẩy Bảo về phía bàn của Ngọc Hân, rồi ríu rít đốc thúc hắn: nhanh lên mậy, nàng gần đến rồi kìa!

Bảo cầm chùm hoa Ti gôn lặng lẽ bước về phía bàn của Ngọc Hân đợi sẵn. Hắn nhìn tôi lạ hơn mọi khi.

— Nhớ làm theo như lời tao dặn là ngon lành mà! đừng lo!

Tôi giờ nắm tay lên ý nói chắc chắn sẽ thành công, rồi lật đặt ôm cặp bước ra ngoài dãy hành lang, để lại mỗi mình Bảo đang đứng tần ngần trong lớp cùng với chùm hoa Ti Gôn.

Ngọc Hân đến. Tôi vội lánh ngay sau trụ cột để tiện theo dõi diễn tiến của sự việc. Nhìn cái dáng ngờ nghệch của Bảo đang lui cui tìm cách giấu chùm hoa Ti Gôn trong gầm bàn của Ngọc Hân, lòng tôi vui vui. Phen này nhất định sẽ thành công, vì rằng Ngọc Hân sẽ biết ai chính là người tặng hoa cho nàng bấy lâu nay.

Nhưng không, sự việc lại xảy ra hoàn toàn không như tôi dự định, và chính Bảo lại là kẻ làm cho tôi ngạc nhiên, sững người vì bất ngờ nhất...

Thay vì đặt chùm hoa vào bàn của Ngọc Hân, Bảo lại đặt nó vào bàn của Trâm Anh! Oái, gì kỳ vậy nè! Thằng này có uống lộn thuốc không hay run quá rồi quáng gà chẳng? Cả Ngọc Hân và Trâm Anh đều đã thấy! Qua cử chỉ của hai người họ tôi đoán biết, cả hai cũng ngạc nhiên vô cùng. Vì khoảng cách quá xa, nên tôi không nghe được ba người họ đang nói gì, chỉ thấy rằng sau một lúc thì Trâm Anh có phần bẽn lẽn, và Ngọc Hân quày quả bỏ ra khỏi lớp...

Í chà chà, cái thằng Bảo khờ khạo này đang muốn giở trò gì đây! Phen này, phải lòi nó ra tra khảo mới được. Dám cãi lại Quân sư thì chết chắc!

oOo

Thế là tung tích của “quân sư quạu máy” đã bị bại lộ, Ngọc Hân làm mặt giận với tôi mấy ngày liền vì hai “tội trạng”.

1. biết mà hông chịu nói, còn bày trò.

2. dám bịa chuyện gạt nàng.

Hum... mà cái tội thứ hai coi bộ nặng nhất cho nên nàng cho tôi dze ngọt xót. Bao nhiêu lần nài nỉ đi xem xi nê đều bị nàng lắc đầu từ chối. Bao nhiêu lần hối lộ, xin huê bằng mấy bịch kẹo me đều bị nàng hồng thềm chiếu cố. Rồi tới các tờ thư xin lỗi đều không được nàng ghé mắt duyệt qua. Khổ rồi các bạn ạ! Chuyện gì chứ, chọc con gái giận thì trời gầm cũng hông chịu tha đó!

Thằng Bảo này quả thật là báo hại tôi mà. Tự dưng đi “khai báo” với nàng đầu đuôi tí mả làm chi để giờ đây tôi phải ôm lấy một cái bầu tâm sự đầy căng.

Vài tuần trôi qua, Ngọc Hân vẫn còn làm mặt giận với tôi. Thú thật, tôi cũng chả biết vì sao nàng lại giận tôi day dẳng đến như vậy. Nếu xét về các tội trạng mà nàng đã “phán” thì tôi nghĩ tội của tôi cũng nên được “châm chước” và

“khoan hồng” tí ti chứ. Chẳng qua tôi chỉ có lòng tốt muốn giúp đỡ hai người bạn của mình mà thôi. Thật là chả hiểu nổi. Bí đường, tôi bèn tìm đến Trâm Anh, cô bạn gái thân nhất của nàng với bít chề đậu trên tay. Tôi hỏi Trâm Anh, Trâm Anh chỉ liếc xéo tôi một phát lạnh như nước đá, bén như dao bào, sau khi đã tặn tình chiếu cố bao chề đậu.

— Nhân làm cái gì thì tự Nhân biết.

Câu trả lời “lố vồn” quá, vì nếu tôi biết thì tôi đâu cần gặp Trâm Anh để hỏi làm chi!

Thấm thoát mà chỉ còn hai tháng nữa là chúng tôi sẽ thi vào đại học rồi! Bài vở ôn thi mỗi lúc một nhiều, cho nên, tôi dần dần vơi đi những “dày vò” trong lòng mình. Cho đến một hôm, Ngọc Hân vì bị bệnh, không đến lớp được Nàng tìm sang tôi để mượn bài học. Khi đón Hân ngoài cổng, không hiểu sao, tôi lại bối rối vô cùng, cứ ú a, ú ó, chả biết nói

chị Phần Hân, gương mặt nàng vẫn “lạnh lùng tới bến” và ánh mắt nhìn tôi vẫn đầy nghiêm nghị.

— Tối nay, Nhân học bài xong mang tập sang cho Hân mượn nhé!

— Được mà, không thành vấn đề!

Chợt nghe tiếng nhạc văng vẳng từ trong phòng của tôi, nàng tròn mắt hỏi:

— Lionel Richie?

Tôi gạt đầu! Nàng chợt tỏ ra vui vẻ:

— Nhân có thể cho Hân mượn sang lại được không?

— Chuyện nhỏ! tối nay Nhân sẽ sang cho Hân luôn!

— Cám ơn trước nha!

— Ừm... không có gì! tối nay Nhân qua hén.

Nàng gạt đầu rồi quay bước ra về. Tôi ngó người ra vì còn nhiều điều tôi muốn nói cùng nàng lắm. Nhưng không hiểu sao, khi đối diện với nàng, tôi lại không nhớ được cái chi cả.

Rất may, đầu óc “Gia Cát Lượng” của tôi lại đem đến cho tôi một “sáng kiến”... Tôi lật đặt đóng sầm cửa, ba chân, bốn cẳng chạy tót vào trong phòng tí nữa là tông phải mẹ tôi.

— Thằng khỉ! lớn đầu rồi mà còn chẳng có ý tứ gì cả.

Mẹ mắng tôi. Nhưng tôi chỉ cười thầm, vì rằng mẹ có biết đâu, thằng con của mẹ vốn có rất đầy “ý tứ” đó.

o0o

Không rõ là tôi lại làm sai cái gì đây các bạn ạ cho nên từ sau cái hôm Ngọc Hân trả lại cho tôi cuốn tập, thì nàng lánh né tôi chả khác nào như lánh tà.

Cái tánh của tôi lại gần bướng có hạng. Cho nên, tuy rằng tôi muốn gặp Hân để “làm sáng tỏ vấn đề” nhưng hai cái chân của tôi lại chả chịu lê qua gặp nàng tí nào cả.

Rồi kỳ thi cuối khóa cũng đã đến. Tôi cũng như Hân đều bù đầu vào bài vở! Suốt hai tuần liền, chúng tôi chỉ “nhìn thấy nhau” vài lần trong trường mà thôi, rồi ai lại trở vào phòng thi của người đó...

Thi cử xong xuôi, lớp chúng tôi tổ chức buổi cắm trại ngày hôm nay tại Lái Thiêu! Đây có lẽ sẽ là buổi cắm trại cuối cùng có đầy đủ mọi thành viên của lớp, và cũng là buổi trại để tiễn biệt nhau bước ra khỏi ngưỡng cửa của nhà trường trung học.



Bên ngoài sau bữa ăn trưa, rải rác từng nhóm đang quây quần trò chuyện dưới những gốc cây, xum xuê bóng mát. Thăng Bảo và... Trâm Anh cũng đang ngồi cạnh nhau. Tôi chợt phì cười khi nhìn hai đứa nó. Bao nhiêu “kế hoạch” mà tôi đưa ra, rốt cuộc lại không có ăn nhập vào đâu cả. Chẳng những vậy, kết quả còn ngoài dự kiến của mọi người. Bảo thì xoay sang “cặp kè” với Trâm Anh. Hấn có lần đã vỗ vai tôi thích thú.

— Bây giờ tao mới biết, tao và Trâm Anh hợp nhau lắm. Dù sao cũng cảm ơn những gì mà mày đã giúp cho tao. Nè, Nhân à, tao nghĩ bây giờ đến lúc mày tự lo cho mày rồi đó.

Lo cho tôi? Lo gì chứ! Ngọc Hân còn “làm mặt ngầu” với tôi kia kìa. Suốt cả buổi sáng nay, nàng có nói gì đến tôi đâu! Chán thật các bạn ạ! Không lẽ nào tình bạn giữa tôi và Ngọc Hân trên mười năm qua, nay lại tan vỡ cả sao?

Buồn buồn, tôi với tay ôm lấy cây guitar. Một cảm xúc chợt đến, nhẹ nhẹ len vào cõi lòng tôi khiến cho tôi bồi hồi, rồi say sưa thả hồn theo những âm điệu chợt tìm được.

Tối lại, cả lớp quay quanh ngọn lửa trại bập bùng. Những tiết mục văn nghệ “bỏ túi” lần lượt được trình diễn thật hào hứng và vui nhộn. Cây đàn guitar được truyền đến tay tôi.

— Các bạn thân mến! -- Tôi nói mà đôi mắt hướng về Ngọc Hân thật chân thành: chúng ta sắp sửa chia tay nhau, sắp sửa chia tay cùng tuổi học trò trung học, một lứa tuổi đầy ắp những kỷ niệm đáng yêu...

Tôi ngưng một tí khi bắt gặp ánh mắt của Ngọc Hân. Một thoáng xao động dâng trào:

— Đối với Nhân, tôi tiếp, đã có những hình ảnh kỷ niệm thật dễ thương, và cũng đã có những điều mà có lẽ suốt cuộc đời này Nhân không quên được! Ngày hôm nay, Nhân xin gửi đến các bạn một ca khúc mà Nhân vừa sáng tác lúc chiều này.

— Ui chà, dữ dội ghê.

— Ác liệt vậy ta.

Đợi cho cả lớp thôi chọc phá, tôi lại nhìn sang Ngọc Hân tiếp lời:

— Tuổi học trò sở dĩ đẹp vì nó hồn nhiên và trong sáng. Ngày mai này chúng

ta chia tay nhau, Nhân mong rằng những gì buồn phiền giữa chúng ta của ngày hôm qua hãy xí xoá hết, để chúng ta cùng giữ cho nhau những hình ảnh đẹp nhất của tuổi học trò làm hành trang trên bước đường đời mai sau... và bây giờ Nhân xin được hát tặng các bạn và tặng riêng cho một người bạn mà Nhân rất quý mến xem như là đóng góp một ít kỷ niệm trong mớ hành trang của các bạn nhé.

Tràng pháo tay vang lên. Tôi cười khẽ.

— Bản nhạc có tên là “Tổ Tình”.

Làm sao nói.

nói cho em được biết.

Làm sao nói.

nói cho vui buồn nhớ.

Nói yêu em.

nói bằng nhịp đập trái tim tôi

Tràng pháo tay kéo dài sau khi tôi chấm dứt bài nhạc. Đôi mắt Ngọc Hân nhìn tôi thật lạ long lanh ngời ngời như những vì tinh tú trên trời...

o0o

Thăng Bảo sau khi chúc tôi vài câu



Cả lớp lại vỗ tay rào rào rồi nhường ngay bầu không khí yên lặng lại cho tôi *này người em ơi.*

người em áo trắng học trò.

từ bao giờ.

lòng tôi.

em ghé đến.

phút giây nào.

nhìn em, tôi đắm say.

phút giây nào.

tình yêu.

đến trong tay

Tôi hát say sưa. Dem tất cả lòng mình tuôn ra bài nhạc mà tôi đã phổ từ bài thơ hôm nào, tôi đã cố tình “để quên” trong quyển tập khi cho Ngọc Hân mượn *Làm sao nói.*

nói được lời yêu em.

rồi vội bước sang một bên cùng với Trâm Anh để nhường chỗ lại cho Ngọc Hân.

Nàng đến cạnh bên tôi, nụ cười bên lên nở ra trên môi:

— Ra Nha Trang nhớ viết thư về cho... gia đình... và cho... tụi này nha.

Tôi cũng chợt trở nên lúng túng lạ! Chiếc ba lô với vài thứ linh kính vào lúc này thật là có công hiệu để cho hai tay tôi không còn cảm thấy bị thừa thãi.

— Ra ngoài đó ráng học... rảnh thì...

— Thì sao? -- tôi ấp úng không kém nàng.

— Ô... ừm... rảnh thì... mới được quyền nhớ tí ti.

Tôi chợt cảm thấy vui vui, và chính nỗi vui đó khiến cho tôi mạnh dạn hơn.

— Nhớ ai mới được chứ? -- tôi chọc

nàng.

— Xí! hông thềm.

— À nè! -- nàng nghiêng mặt nhìn tôi nở một nụ cười dí dỏm.

— Gì hở?

— Cuốn băng nhạc của Lionel Richie đó.

Vừa nghe nhắc đến cuốn băng ấy, tôi đã giật mình, mắc cỡ. Riêng Ngọc Hân, nàng chợt trở nên “nhõng nhẽo”, ngắt tay tôi thiệt đau:

— Thí ghét! Nhân có biết ai là người đầu tiên nghe cuốn băng đó không?

— Không phải Hân sao? -- tôi tròn mắt. Nàng lắc đầu quây quây.

— Không phải Hân, mà là bà chị của Hân đó.

— Í trời, chết Nhân rồi.

— Ủa... chết Nhân mặc kệ, nhưng chết Hân trước đây nè, bị bả chọc quê quá đi, thí ghét Nhân quá, nên hông thềm nói chuyện với Nhân đó.

Vậy thì quả là chết tôi thiệt rồi các bạn ạ vì rằng trong cuốn băng đó mặt A thì tôi thuê cho Hân đầy đủ những bài nhạc của Lionel Richie, còn mặt B là... phần xin lỗi và... tâm sự của Nguyễn Trọng Nhân, tức tôi đây. Vậy mà bà chị nàng nghe qua trước thì quả là chết chắc.

— Trời ơi, đã thế, chị Hoa đâu có biết, đi vắn âm thanh thiệt là lớn... may mà bữa đó ở nhà chỉ có hai chị em, không thì Hân ngắt cho Nhân te tua luôn.

Tiếng còi xe lửa rút lên từng hồi, báo hiệu đoàn tàu sắp sửa lăn bánh khởi hành. Tôi vội vã bắt tay Bảo, và Trâm Anh tạm biệt.

— Lần tới về sẽ ghé cho Nhân biết tay! -- Ngọc Hân nheo mắt nhìn tôi cười, lén giấu hai giọt lệ long lanh vừa tuôn ra.

Tôi nắm lấy bàn tay của nàng, nói thật khê thật tha thiết:

— Nhân sẽ nhớ Hân thật nhiều.

— Hân cũng vậy! Nhân ra ngoài đó học ráng giữ gìn sức khỏe nha...

Rồi nàng nói nhanh khi tôi đã bước lên tàu:

— Hân sẽ chờ...

Đoàn tàu đã lăn bánh. Tôi ghi khắc vội vào con tim nụ cười của nàng, và bất chợt, bên tai tôi vẳng về lời nói hôm nào của Ngọc Hân:

— Tất cả những gì mà Bảo làm...

nói thật ra không khác gì lời tỏ tình của chính... Nhân, vì rằng Nhân hiểu Ngọc Hân thích điều gì hơn là Bảo! nhưng có điều là Nhân mới chính là chàng Ivan ngốc nghếch chứ không phải là Bảo, vì rằng Nhân hông biết là từ lâu, Ngọc Hân đã rất mến Nhân.

Tôi chợt mỉm cười! Không đâu các bạn ạ! Tôi sẽ không còn là anh chàng Ivan ngốc nghếch khờ khạo như trong chuyện cổ tích nước Nga đâu!

Tổ Tình, làm sao để tỏ bày tình cảm đây? Tôi đã biết rồi, chỉ cần có hai con tim cùng rung động thực sự thì chắc chắn rằng tầng số của chúng sẽ giao cảm nhau... Đó chính là tín hiệu của Tình Yêu, là lời Tổ Tình tuyệt vời nhất.



Tháng Giêng – Em

Cởi áo đông em chờ Tết đến
tim nhịp xuân, má nhuộm pháo hồng
từng bước nhẹ, mộng sao mỏng quá
nghe bằng khoáng trên những tầng không.

Tháng giêng – Em, hôn Anh trời dậy
mừng đầu ngày, mật ngọt tháng năm
góc ót trắng thoảng hương trời đất
người lạc về bờ kết xa xăm.

Tháng giêng trong, trong như đáy mắt
hồn trượt chân trong cõi hư hao
tháng giêng ngoan, hiền như suối tóc
chảy trăm giòng, tụ giấc chiêm bao

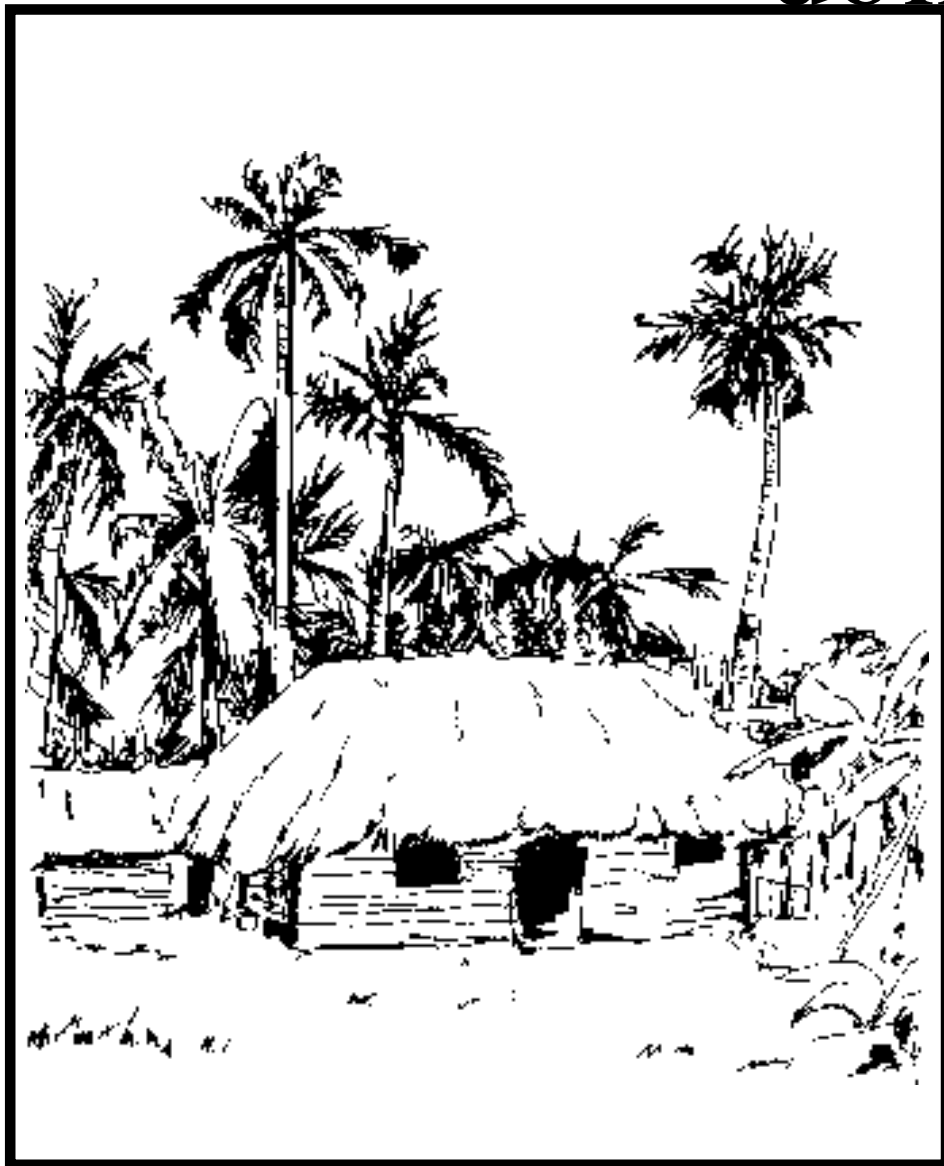
Tháng giêng – Em, và Em – tháng giêng
lòng ta say trên đỉnh nẻo phiền
áo em vàng, gai cao lộng gió
ta trở về, còn dính vệt son.

Cảm ơn đời, tháng giêng màu nhiệm
trọn năm dài - vạt nắng đầu xuân
sưởi ấm áp cõi lòng hiu quạnh
trái tim anh trở những chồi non.

Lê Tạo

dòng chảy

Hào Minh Hằng



Chiếc xe vẫn lắc lư đều đều trên mặt đường gồ ghề, xuyên qua màn đêm. Gã đàn ông bên cạnh đường như gục hẳn vào vai tôi. Hai cô gái ngồi băng bên kia gật gà gật giường theo nhịp dẫn của chiếc xe. Chung quanh, mọi người đã chìm trong giấc ngủ. Chỉ còn lại tiếng rừ rừ của động cơ.

Tôi không biết mình có về được đến nhà đêm nay không? Từ đường cái phải lội qua hai cây cầu tre mới tới nhà, mà tôi thì... chiều nay Uyên bảo:

— Thầy phải mang theo đèn pin.

Quay qua, quay lại tôi quên mất, đến bây giờ mới thấy.

Bạn bè tôi có lần đã khẳng định: “Bọn nhỏ yêu mày lắm.” Và tôi rất tự

hào về điều đó. Có lẽ vì tôi lớn hơn bọn trẻ vài ba tuổi, một khoảng cách quá gần để hiểu nhau.

Hôm thông báo nghỉ học để tôi về thăm nhà một tuần, bọn trẻ cứ nhao nhao:

— Hai tuần đi, thầy về nghỉ lâu lâu với bà ngoại.

— Em chắc chắn bà nhớ thầy lắm, hai tuần ha thầy.

Tôi chỉ còn biết thở ra:

— Được rồi, hai tuần.

Có lẽ khó mà tả được bọn trẻ vui mừng đến chừng nào. Tuổi 17, 18 mà, tràn đầy sức trẻ, hét to và cười thật lớn. Đứa thì: “Nhớ mang quà nha thầy.” Đứa thì: “Mang cho em ổi xá lị, phần em riêng không chung với tụi nó.” Cứ thế, đứa

cười, đứa nói, đứa la, đứa hét rộn cả văn phòng. Nhưng trong số đó không có em.

Em vẫn ngồi yên từ lúc đến. Không cười, không nói chỉ từ hử khi con bạn kế bên rừ rừ điều gì đó. 7 giờ, bọn nhỏ lục đục kéo về, em ra sau cùng, tôi hỏi:

— Nay em, không nhắn gửi tôi gì sao?

Em thờ ơ vuốt lại mái tóc ngắn, trả lời:

— Tụi nó nói đủ rồi, thêm em là thừa.

Rồi em gật đầu thay câu “thưa thầy” rồi biến mất ở cuối cầu thang tối om. Tôi không nhớ từ lúc nhận dạy cho bọn em tới giờ, tôi nghe bao nhiêu lần giọng nói của em. Em đến chỉ gật đầu thay câu “thưa thầy”, về cũng gật đầu thay câu “thưa thầy”. Em sống quá lạnh lùng. Cho nên ngoài vài ba thông tin bạn em đưa tới, đại loại như ghiền đọc, ghiền vẽ và có một thời khóa biểu bất di bất dịch đến nhàm chán, tôi chẳng biết gì hơn...

Tôi về nhà được một tuần lễ. Bảy ngày để lợp lại mái nhà, gánh nước đổ đầy lu lớn, lu nhỏ, bữa được một đồng củi to. Trưa nay, có lẽ là bữa trưa tôi rảnh rỗi nhất. Tôi mắc võng sau hè, đọc nốt phần kết cuốn truyện của Dumas. Gió từ sông thổi vào nghe mát rượi.

— Tối rồi, tui chắc chắn là ở đây. Hai cây cầu khỉ, trước ngõ có cây xá lị. Đúng rồi còn gì nữa.

— Gọi thầy đi. Thầy ơi, thầy.

Tôi bật lên thật nhanh, hình như là bọn trẻ.

Đúng rồi, giọng thằng Quang, thằng Vũ, Uyên nữa.

— Ê, lũ nhóc đó hả? Không ngờ nghe.

— Thầy ngủ kỹ hen, kêu hoài không thềm dạy.

Vũ vừa nói, vừa chỉ tay phía cây cầu.

— Thầy ơi, Oanh còn kẹt lại bên kia. Oanh sợ.

Em đến, tôi không tin nổi. Em đang đứng chờ vợ bên kia sông. Xa quá Oanh ạ, tôi không thể nhìn thấy ánh mắt em đang bối rối đến dường nào, đang ngại ngần đến dường nào. Tôi cố đi nhanh hơn để sang bờ bên kia.

Em nhìn tôi lưỡng cố:

— Thầy ơi, em sợ...

Tôi cố nhìn thẳng vào mắt em, mong bắt gặp sâu trong đó chút gì của sự đổi thay. Bạn bè níu kéo được em đến đây, quả là một kỳ công; kỳ công lớn lắm mới lôi em ra khỏi cuộc sống đều đặn nhàm chán của mình.

Tôi không ngờ em ơi, tôi không sao ngờ được có ngày nào đó em sẽ đến thăm tôi. Lúng túng quá, tôi chỉ cố khóa lấp:

— Oanh đừng nhìn xuống, em sẽ ngã đấy.

Và tôi nắm tay em kéo đi bàn tay lạnh ngắt, không có dấu hiệu gì của sự sống.

Uyên cười khúc khích.

— Bữa đưa thầy về, em tưởng tượng thầy bị rơi ùm xuống sông, cười phát đau ruột. Hôm đó về đến nhà khuya không thấy?

— May mà rằm, có trăng thành ra tui không bị thấm kịch như cô tưởng.

— Em nói rồi, Oanh kẹt công chuyện không đưa thầy về mà thầy không tin. Cứ đợi xem trễ xe. Ủ mà thầy ơi, sao nó can đảm xuống đây với tui em. Lạ quá thầy!

Sáng. Dường như em thức sớm lắm. Em chụm gối yên lặng nhìn đám lục bình lững lờ trôi. Tôi ngồi xuống, hòa vào cái yên lặng kỳ diệu của em. Em hỏi tôi thật khẽ:

— Có bao giờ dòng sông ngừng trôi không thầy?

Thật lâu tôi mới đáp:

— Ngày xưa, có lần thầy hỏi mẹ thầy cũng như Oanh. Và mẹ thầy đã trả lời: Dòng sông cũng như đời. Đời có lúc ào ạt chảy về phía trước, có lúc êm ả hơn, trầm lặng hơn. Sông cũng thế. Cuộc đời cuốn con người ta đi xa, thật xa điểm xuất phát. Và dòng sông, mang mọi thứ trên mình nó đổ ra biển. Đó là một quy luật Oanh ạ.

— Nhưng thầy ơi, dòng chảy này còn bỏ quên nhánh bằng lăng kia. -- Em chỉ tay sang bờ bên kia.

— Không đâu Oanh, vì nhánh cây ấy bị vướng vào hốc. Thầy nghĩ con nước êm ả này không kéo ra nổi, nhưng khi mạnh mẽ hơn sẽ mang nó ra khỏi đó và đẩy nó đi xa hơn.

Em lại chìm đắm trong yên lặng. Mắt em nhìn xa xôi; dưới kia dòng nước lững lờ trôi...

Bọn trẻ vừa chèo xuồng, vừa cười nói âm ỉ. Uyên hỏi:

— Thầy ơi, sao lại có sông hả thầy?

Có dịp, cả đám cười sặc sụa, Vũ đáp lại:

— Uyên này, với cái đà này rồi Uyên sẽ hỏi: tại sao có con trai, con gái?

Cả bọn lại cười rộn rã, trừ em, mắt em vẫn xa xăm lắm. Và tôi biết, nơi đó sẽ hiển hiện nhánh bằng lăng.

Chiều, cả đám kéo nhau đi tắm sông. Em từ chối, em mệt. Tất cả đều tôn trọng lý do ấy. Thế là em ở nhà. Khó mà đoán được trong lúc bọn tôi ngụp lặn trong làn nước, thì em sẽ làm gì. Có lẽ sẽ ngủ như Quang nói hoặc tha thẩn đâu đó như Uyên nghĩ. Còn tôi, tôi không đoán, cũng không nghĩ trước điều gì cả, bởi vì tôi sợ rằng mình sẽ thất vọng.

Đêm cuối cùng ở lại quê tôi, bên đồng lúa đỏ rực, bọn tôi say sưa hát, say sưa kể cho nhau về những cội riêng tư của mình. Có lẽ, chưa bao giờ bọn tôi lại gần nhau như thế. Ánh lửa rực sáng, reo lách tách trong gió.

Sáng, Uyên dặn dò:

— Chủ nhật thầy lên nghe thầy, bọn em về trước, hết phép rồi.

— Nhưng thầy nhớ không lên tay không nha thầy.

Bọn trẻ làm tôi nao lòng. Quang đứng bên trái tôi, sát bên em, nói khẽ:

— Quang đưa Oanh sang bên kia nha.

Em lắc đầu:

— Oanh tự đi được.

Và chậm rãi quay sang tôi:

— Em vẽ chiều qua, tặng thầy.

Và em lại gật đầu chào tôi thay câu “thưa thầy”...

Tôi trải ra bức họa của em và có lẽ đó là điều ngạc nhiên nhất Oanh ạ. Bởi vì tôi đã bắt đầu hiểu em, hiểu nhánh bằng lăng đang trôi theo dòng nước cuộn chảy — trong tranh...

[NS]

Tình Assembly

Tình anh đó như “infinite loop”.

Chỉ vì em, anh “move” mãi chẳng ngừng
Trái tim anh vẫn “push”, “pop” không ngưng
“Load” tâm tình kết nên bài thơ ngắn.
“Instruction” dấu rằng dài hay vẫn,
“Overflow”, “carry set” chẳng màng
Trái tim anh luôn luôn mãi “branch” ngang
“Jump” thẳng tới phương trời thương bên nó.
Tình rộn ràng “or” tình sẽ tan vỡ?
Còn tùy theo những tín hiệu “return”.
Anh “exchange” trọn vẹn cả tâm hồn
Không cần biết đến “addressing mode”.
Hãy “add” dùm cho anh thêm điểm tốt
“Multiply” theo cấp số tình yêu.
Đừng “compare” tính toán thiệt hơn nhiều,
“Shift” theo nhịp trái tim mình, em nhé.
Thấy tật xấu, em nhớ “clear”, đừng kể
Chỉ “extend” ưu điểm gấp bội thêm,
Rồi “link” cùng những kỷ niệm êm đềm
Mình đã “swap” cùng nhau từ thuở nó.
Lưới tình yêu “trap” đôi ta vào rọ
Trói đời nhau theo “logic” trái tim:
Em - trung tâm. Anh “rotate” - vệ tinh.
Tình mình chẳng bao giờ “stop”, em nhỉ?

Từ Điểm



đám cưới [^] CÔNG CHÚA

Lê Đức Phú



Mùa Xuân Nam Cali đã đến.

Khí trời lạnh lẽo bao phủ cả không gian làm tôi nhớ lại câu chuyện “công chúa đi lấy chồng” dưới triều đại Nhà Nguyễn; câu chuyện mà chú họ tôi đã kể cho tôi nghe vào đầu năm Đinh Sửu, cách đây sáu mươi năm về trước. Chú họ tôi là học trò cũ của Trường “Quốc tử giám” tọa lạc tại Thành Nội — Huế.

Ngày mồng Hai Tết năm ấy, mặt trời trưa không chịu lộ dạng, làm biếng nằm ẩn khuất trong đám mây bạc màu, ánh sáng đục mờ chiếu qua muôn ngàn hạt mưa Xuân nho nhỏ, trắng trong nhẹ nhàng bay.

Sau khi chúc thọ đầu năm, tôi ngồi cạnh gần chú tôi mặc áo rộng dài màu xanh bóng láng có chữ thọ hình tròn với một chiếc “lồng ấp” ấm áp. Lồng ấp đan bằng mây và tre cật, màu vàng xậm vì đã chịu sức nóng lâu ngày của lửa than. Râu cằm của chú tôi thưa thớt và ngắn gọn, không dài quá nửa gang tay! Chú tôi vuốt nhẹ râu và kể:

“Công chúa lấy chồng gọi là “Hạ Giá”. Hạ là dưới, giá là gả tức là con gái nhà vua gả cho con trai của gia đình có địa vị thấp hơn.

Tuổi lấy chồng của công chúa thông thường là mười sáu tuổi trở lên. Đến độ tuổi này, Bộ Lại và Bộ Binh lập một bảng danh sách liệt kê họ, tên, tuổi tác, và sức khỏe và trình độ học vấn của năm người con trai (hoặc cháu) của các vị công thần rồi dâng trình lên Vua để xin được chọn lựa. Trong bảng danh sách này cũng phải kê khai lý lịch rõ ràng của cha mẹ của mỗi người con trai. Sau khi nhận tờ trình của Bộ Lại và Bộ Binh, vua cử một hoàng thân đại diện Vua làm chủ hôn và một vị đại thần đảm trách việc hôn lễ. Hai vị này phải là người lớn tuổi, vợ chồng song toàn và có con cháu đông đúc, xem xét lại danh sách rồi đệ trình lên Vua thẩm định. Tên họ người nào được kén chọn, vua sẽ đánh dấu vòng tròn.

Chồng của công chúa được lãnh

chức phò mã. Phò mã có nhiều thứ bậc. Phò mã Đô Úy có lương bổng, có quyền dự yến tiệc trong các ngày lễ. Mỗi khi nhà Vua đi đâu, phò mã cưỡi ngựa theo hầu bên cạnh xe Vua.

Vua thường ban cho công chúa và phò mã tương lai 3000 quan để mua một ngôi nhà biệt lập sống chung với nhau gọi là một cái “Phủ”. Nhà Vua còn ban thêm 30,000 quan hoặc nhiều hơn để mua sắm:

Một chiếc thuyền xinh đẹp để theo hầu mỗi khi Vua dạo chơi bằng thuyền trên sông Hương và tất cả các vật dụng cần thiết khác như giường, tủ, bàn ghế, chén bát, ly, mùng màn v.v...

Và nhất là một bộ đồ phò mã gồm áo quần, mũ, hia, đai và một bộ đồ công chúa như là:

- một cái mũ thêu kết năm con chim phụng ngậm ngọc trai và san hô.
- một bộ đồ bào thêu reng chim phụng hoàng bằng kim tuyến óng ánh.
- một đôi hài và một cái đai khảm xà cừ...

Bỗng nhiên cô gái út của chú tôi, mặc áo quần mới xinh xắn gọn gàng, từ đâu chạy lại, ngắt lời hỏi: “Cha...cha ơi! Khi mô mới có đám cưới?” Mỉm cười,...chú tôi nắm tay búp măng trắng mịn của con cưng quý, bảo ngồi xuống rồi kể tiếp:

“Nhà vua sai người chọn ngày lành tháng tốt và cho mở một buổi thường triều để chỉ thị cho vị chủ hôn, tin cho nhà trai biết tường tận ngày giờ của lễ cưới.

Gia đình phò mã đặt một hương án để đón tiếp sứ giả của nhà Vua. Sứ giả mặc áo triều có lính cầm lọng, cờ và quạt theo hầu. Khi đến nhà trai, vị sứ giả đứng về phía trái hương án, gia đình phò mã đứng bên phải; tất cả đều quay mặt về hướng Nam. Vị sứ giả long trọng công bố quyết định của Vua chẳng hạn như công chúa tên gì, gả cho phò mã tên gì và con của ai; đồng thời loan báo ngày,

giờ, tháng, năm sẽ cử hành hôn lễ.

Ít lâu sau một buổi thiết triều khác được lệnh cho tổ chức. Các quan văn võ và các thái giám đứng hầu hai bên ngai vàng. Thân phụ của phò mã và quyền thuộc đàn ông trong họ vào chầu lạy Vua năm lạy để tỏ lòng biết ơn; thân mẫu của phò mã và quyền thuộc đàn bà vào cung lạy tạ Hoàng Hậu và Hoàng Thái Hậu. Sau đó gia đình phò mã tiếp chuyện với chủ hôn để biết rõ ngày giờ chính thức cử hành hôn lễ.

Thừa lệnh Vua, Khâm Thiên Giám chọn ba ngày tốt đệ trình Vua và các giờ tốt để cử hành sáu lễ trong ba ngày liên tiếp: đó là Lễ Nạp Thái, Lễ Vấn Danh, Lễ Nạp Trưng, Lễ Nạp Cát, Lễ Diên Nhận và Lễ Thân Nghinh. Bốn lễ trong hai ngày đầu gồm các lễ vật như là trâu, bò, heo, cau, trầu, rượu, vàng, bạc, ngọc, gấm vóc và lụa vải...

Sau các lễ này Vua ra lệnh quan đại thần đem các lễ vật ấy đến các lăng miếu, đốt hương thắp đèn cúng bái. Các nữ quan đưa công chúa vào lạy. Lạy xong công chúa trở về cung lạy Hoàng Hậu và Hoàng Thái Hậu.

Qua ngày thứ ba, lễ thứ năm là Lễ Diên Nhận. Lễ vật gồm có một hộp ngũ sắc và đồng tiền tượng trưng cho sự giàu sang thịnh vượng, và hai con ngỗng trong hai lồng tre sơn đỏ tượng trưng cho con cháu đông đúc đầy đàn. Lễ thứ sáu là Lễ Thân Nghinh, vợ chồng chủ hôn và một số người đảm trách công việc hôn lễ đến phủ phò mã tương lai sắp đặt giường chiếu...soát xét lần cuối. Chủ hôn chọn 12 vị hoàng thân, hai phò mã, hai quan văn, hai quan võ cùng với các phu nhân liên hệ. Võng lọng chỉnh tề đứng đợi đón cô dâu. Bộ Binh cử hàng trăm lính nhưng phục oai nghi cầm cờ, quạt, màu sắc rực rỡ đứng trực trước cửa cung của công chúa.

Phò mã mặc lễ phục vào lạy vua xin đón công chúa. Vua ban lời giáo huấn. Công chúa đội mũ ngũ phụng, xiêm y màu bạch tuyết thêu chim phụng, đi hài đỏ cũng thêu chim phụng cùng với các nữ quan theo hầu, đi đến vua cha và mẫu hậu để nghe lời giáo huấn. Khi công chúa bước ra, phò mã đã có mặt, đứng sẵn bên kiệu, tự tay vén màn mời công chúa lên kiệu.

Dẫn đầu đoàn rước dâu, các hoàng thân, phò mã và các quan văn võ đã được chọn trước cùng với các phu nhân đều đi võng có lọng che. Kế đó là lính hầu bê “tráp” rồi đến phò mã cưỡi ngựa che lọng và hàng trăm binh lính cùng với một đội nhạc leo đèo theo sau. Hai bên kiệu của công chúa có sáu nữ quan và một số thiếu nữ khác cầm lồng đèn thấp nển, cầm cành thiên tuế, mang theo hương, tráp trầu cau và ôm bế hai lồng ngỗng.

Về tới phủ phò mã, phò mã đến ngay bên kiệu vén màn, mời công chúa xuống kiệu, rước vào cổng chính rồi dẫn đưa vào phòng. Những người cùng đi theo đều được mời vào phòng khách trang hoàng lộng lẫy. Gia đình phò mã bày cỗ tiệc linh đình khoản đãi.

Qua ngày hôm sau, phò mã đưa công chúa ra mắt cha mẹ. Công chúa đứng về phía tây, lạy bốn lạy. Ngày kế tiếp, cả hai vợ chồng, phò mã và công chúa, đến Từ-đường lạy tổ tiên: mỗi người bốn lạy và hai vái.

Sáu ngày sau tức là ngày thứ chín, công chúa và phò mã vào chầu Vua. Vua ban một bộ triều phục với hai áo gấm và hai yên ngựa. Phò mã lạy năm lạy để tạ ơn và vào cung lạy chào Hoàng Hậu và Hoàng Thái Hậu.

Câu chuyện đến đây chưa phải là chấm dứt vì chú tôi chưa có một kết luận nào. Không khí rộn rịp trong phòng khách đã bắt đầu: bà con, bạn bè...đến thăm viếng đông đúc và dồn dập. Chú tôi đã phải vội vã đứng dậy, ra tận cửa chính đón tiếp những người này.

Tôi đã thắc mắc và vẫn còn thắc mắc. Mãi đến ngày nay tôi tự hỏi: “Tại sao công chúa đi lấy chồng mà không có tiếng pháo; trong khi nhà thường dân, nơi nào có đám cưới, nơi đó có tiếng pháo nổ. Lúc nhà trai đến nhà gái, lúc rước dâu rời khỏi nhà cha mẹ và khi đưa dâu về đến nhà chồng đều có tiếng pháo nổ rộn rã reo vui đón mừng cô dâu, chú rể và hai họ.

Có một điều chắc chắn là vì tôi còn bé nhỏ quên đặt câu hỏi với chú tôi; chú tôi lại đang bận rộn tiếp đón khách trong ngày Tết chưa kịp đề cập tới tiếng pháo!

[NS]

Đêm Giao Thừa

Tối Ba Mươi, theo mẹ đi hái lộc

Phố đông người, cây cỏ đọng hơi sương

Khói trầm thơm, tỏa khắp cả con đường

Người nô nức, chen nhau bẻ lộc.

Vài chàng trai thì thầm khẽ chọc:

“Cô bé dùm một cành lộc cho tui,

Xin chúc cô một năm mới thiệt vui

Và sẽ có ông chồng như... tui đó”.

Em mắc cỡ đi theo mẹ, má đỏ,

Chân ngưng ngừng, sao cứ quẩn lấy nhau

Mấy người kia càng leo đèo theo sau

Em lưỡng cống thêm đỏ hồng đôi má...

Bỗng, mẹ bảo em soạn hoa quả:

“Để vào chùa lễ Phật nghe con”

Vẳng bên tai, tiếng pháo nổ thật giòn

Lòng rộn rã, chào mừng tết tới

Em khẽ khấn, cầu xin cho năm mới

Gia đình em được ròn rã tiếng cười

Thầy mẹ em khoẻ mạnh, vui tươi,

Đàn em nhỏ học hành tấn tới

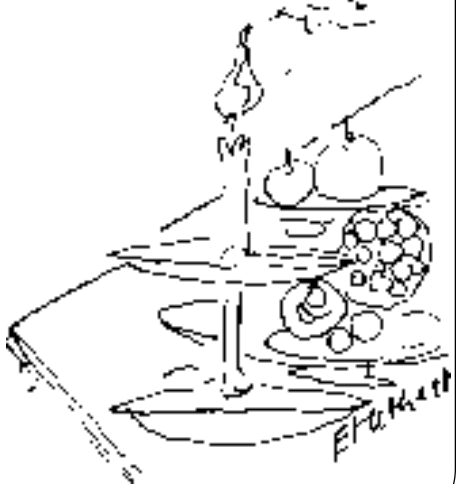
Còn riêng em, xin gì cho tuổi mới?

Em thẹn thùng nào có dám khấn to

Kẻo ai nghe thì nhớ họ cười cho

Rằng: “Con bé chỉ khéo lo vớ vẩn”...

Từ Điểm



miếng ĂN

Vũ Phương Nam



Gã uống bao nhiêu rồi thì không biết, nhưng gã trầm tĩnh lắm. Mặt gã tái nhiều hơn là hồng. Ba cái đĩa mỗi con con chỉ còn lống chống vài khúc dồi xám ngoét và vài cọng mơ, cọng húng quế chống chơ đến vô duyên tệ. Khi bọn tôi vào thì chỉ thấy như thế. Người gã nhỏ con, tầm thước của một người Việt Nam trung bình. Mặt gã ốm trơ xương, hẳn rõ những sợi gân xanh chạy hai bên thái dương. Chả biết gã gọi những món gì. Nhưng gì thì gì đi nữa cũng là cây thối vì đây là quán thịt cây mà lị.

Đèn trong quán thì tù mù với cái bóng tròn như thiếu công suất. Hình như cả nguyên một dãy hàng thịt cây ở đây đều vậy cả. Những bóng đèn đường cũng vậy, dù thấp bằng bóng nê-ông cũng tù mù xanh xao bệnh hoạn. Nhưng không khí thì lúc nào cũng tấp nập. Xe dream, xe cúp dựng đầy cửa quán. Nam thanh (thiếu nữ tú)...dập dìu. Cứ gọi theo giọng Hà Nội là phố thịt chó cũng chả sai vào đâu.

Người ta chả ai nhớ đích xác cái phố

này mọc lên tự bao giờ. Nhưng có lẽ từ thời đổi mới, lúc mà Vũng Tàu bắt đầu chuyển mình theo cơ chế thị trường. Phố thịt chó thuộc về đường Bình Giả, xưa kia chỉ là con đường đất nhỏ xíu. Sau này, khi con đường Lê Hồng Phong được mở rộng ra, đường Bình Giả mới hình như được qui chế ăn theo. Từ đường Lê Hồng Phong, bắt đầu từ chân núi lớn chỗ trường quân cảnh cũ, đi về hướng đồi cát bãi sau, đến ngã tư chợ mới, rẽ trái là bắt đầu vào đường Bình Giả. Bắt đầu mùi thịt nướng thơm lừng cả một vùng.

Mỗi thì hết và rượu cũng đã cạn nhưng chả thấy gã gọi gì thêm. Chị chủ quán lịch sự: “Anh dùng thêm gì không ạ?”. Gã đáp lí nhí gì đó mà bọn tôi ngồi bàn bên nghe chả rõ. Sau này tôi mới biết gã muốn ghi số.

Chị chủ là người Bắc. Chả biết chị vào Nam dạo nào sau bảy năm. Nhưng chị kinh doanh mặt hàng quốc hồn quốc túy này thì phát lên chả mấy chốc. Chị chỉ trạc ngoài ba mươi, nhân dạng khắc khổ. Con người chị thì lịch sự và lễ phép có thừa để chiêu khách. Nhưng có chứng

kiến chị vùng lên bảo vệ quyền lợi thì mới thấy bản chất đá cá lặn dưa chị cũng chả thiếu.

“Này bà bảo cho mà biết,” giọng chị đơng đơng và toang toác, “...không giả tiền thì chớ bước chân ra khỏi đây.” Cái giọng the thé cay độc át cả mọi tiếng ồn ào trong tiệm.

Giọng gã nhỏ nhẹ như van xin: “Bà chị làm ơn làm phước, tui mà có tiền thì thiếu chịu làm chi, tui...”

Chị như càng nóng tiết cắt ngang lời gã: “À lại còn nói cái giọng đâm hơi với bà nữa à. Mà biết bà phải đóng bao nhiêu thuế cho bọn thuế vụ không? Mẹ kiếp thuế má thì tăng lên từng quý, không cần biết lời lóm ra sao. Sao bây giờ có giả không thì bảo...”

“Thì tui nói với chị là tui không có tiền, thủng thỉnh tui trả, chớ chị làm dữ quá tui cũng có đầu mà trả.”

Mặt chị đỏ bừng lên. Chị cau sườn. Môi chị mấp máy: “À,...cái...thằng...định ngang như...cua. Định giật nợ ha?” Chị tiện tay vỗ cái ghế đầu gần đấy, vục lấy vục để vào người gã. Gã chỉ biết chịu trận đưa hai tay lên chống đỡ. Hành động của chị bất ngờ quá chả ai kịp can gián. Cũng may sức chị cũng yếu nên chả thấy gã hề hấn gì. Chị thì thở hào hển. Gã nói liều: “Thôi thì chị có chuyện gì cho tui làm trừ nợ, chớ tiền thì tui không có bữa nay đâu.”

Chị vẫn thở nặng nhọc sau cú xóc vừa qua: “Trong đây thì có gì cho mày làm, hả thằng..., thằng mất dạy...” Giọng nói chị đứt quãng từng chập trong tiếng thở hào hển mệt nhọc.

Rồi chị nghĩ lại, có làm tới đâu đi

nữa cũng chẳng đào đâu ra tiền ở cái thằng kiết xác này. Mà bây giờ có cho nó ghi sổ cũng quá muộn. Có mà hy vọng hão nó đem tiền lại giả. Ánh mắt chị chột dừng lại ở đồng cát trước cửa tiệm. Cứ như là cái mả án ngữ ngay mặt tiền cửa tiệm. Vài hôm trước, công ty cầu đường lấp đặt hệ thống ống cống. Công việc xong xuôi họ bỏ đi mà chẳng hề quan tâm đến việc lấp lại cái hố.

Chị chột nảy ra ý kiến trong đầu. Chị gần giọng: “Ngồi đấy, chờ một tí...” Chị tắt tả đi vào trong và sau đấy mang ra cái xẻng rồi chỉ cho gã cái đồng cát: “Mày ra lấp lại cái hố đó cho tao...” Gã chẳng nói chẳng rằng vác xẻng ra ngoài, cởi phăng áo ra, vất xuống đất và bắt đầu lao động trừ nợ.

Công việc trông chả có gì nặng nhọc đối với gã. Đất đã đào lên nên không còn rấn như ban đầu nữa. Những nhát xẻng xoèn xoẹt cắt từng lát đất lấp đầy cái hố. Chưa đến mười lăm phút gã đã xong công việc, kể cả việc san bằng mặt đất một cách gọn ghẽ. Chị chủ quán chả có gì phàn nàn về công việc mà gã vừa xong dù chị cũng còn ầm ứ trong lòng. Gã trả lại cái xẻng xong nhặt cái áo lên vất lên vai vừa đi vừa nói: “Rồi hé, tui đi à!”

“Ừ, xéo ngay đi, lần sau đừng có vác mặt đến đây nữa, bà bố thí cho mày bữa thịt chó hôm nay...”

Gã đã quay lưng đi mà còn ngoái lại: “Thí gì, thì tui cũng trả công lấp cái lỗ của chị rồi chứ bộ. Cái lỗ gì mà bự quá trời.”

Đêm ba mươi Tết. Trời lạnh lạnh. Gã đã ra khỏi khu phố thịt chó, băng ngang một quãng đất còn bỏ hoang. Những bước chân gã xiêu vẹo trên con đường đất lồi lõm. Gã định hướng bằng cảm giác vì trời tối đen. Thăm thẳm trong cái không gian u tịch của buổi chiều cuối năm, đầu óc gã lạnh băng lằm lũi về phía trước. Dù gì thì gã cũng được một bữa thịt chó ấm lòng đón chào năm mới.

Mấy người đứng coi rúc rích cười. Chị hơi chậm hiểu một chút. Khi hiểu ra thì bóng gã đã lằm lũi khuất ở một góc đường. Cái thằng ăn quịt đã mất dạng vào bóng đêm vô tận. [NS]

Heart-Beat

The love that they are longing for freedom
Help them to dream, fight, and grow strong
Their patriotism's blood begin to flow, to grow
For the brave heroes there is no tomorrow
Fight for freedom, their hearts hold so dear
Through the sunshine, rainy weather, sweat and tears
The gleam in their eyes, hearts—they fight
They're the country's shadow in the night
The victory's day is so hard, so long
But freedom in their hearts are so strong
They've grown to love liberty more and more
Freedom for their homeland they are battling for
A hero of today—a hero of tomorrow
Patriotic love helps them to fight, to grow
Crying in the wind and praying for help
Father, brothers, friends' blood turn field to red
Who can describe their courage—the heroes of today
Who can color their souls—hearts' blood run straight
Freedom! a deathless power without reproach, without fear
Victory is —eyes trusting with joy of fear
There is no greater love than this
To lay down their lives for freedom's country
I owe my present happiness to these heroes
Who give their lives for freedom's beauty tomorrow
So now I can say, I'm very proud of where I am from.
Proud of my ancestry and proud of my dad's bravery.
Proud of my brothers, my friends, and many who died.
And I am so very proud of what they have loved, done and sacrificed.

Truong Sinh Ngoc Dao

TỬ VI MÂU DẦN 1998

TÍ



Người tuổi Tí có sức quyến rũ đặc biệt, dễ dung hòa với mọi người nhờ vui tính và dí dỏm. Thông minh và có óc sáng tạo, bạn thích hợp với những việc đòi hỏi sự tính toán chi tiết (càng phức tạp càng tốt!). Vài điểm bạn cần lưu ý: bớt tính phô trương, sống có tình nghĩa, và nhớ giúp cho kẻ khốn khổ hơn mình.

SỬU



Vững chắc, có quy củ, đáng tin cậy và nhạy cảm, bạn là người kín đáo và thông minh. Bạn thành công nhờ tính cần cù, kiên nhẫn và óc thực tế. Tuy nhiên, bạn cũng phải giảm bớt tính (hơi) độc tài, bảo thủ và dễ hờn giận. Bạn là người sống cho gia đình.

DẦN



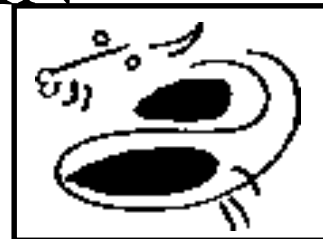
Bạn có tài lôi cuốn với uy tín tự nhiên, đến độ ngay cả kẻ thù cũng phải nể phục. Tính bạn độc lập, chỉ muốn chủ động và sẵn sàng tranh đấu, không lùi bước trước trở ngại. Tuy vậy bạn cũng nhạy cảm, dễ xúc động và có đời sống nội tâm dồi dào. Nếu bạn biết nghe lời khuyên đúng, suy nghĩ kỹ trước khi hành động và bớt cố chấp thì những gì bạn tạo dựng sẽ tồn tại lâu dài.

MỆO



Người tuổi Mẹo thường khiêm tốn, nhường nhịn, vui vẻ và khôn ngoan. Bạn là người đa cảm, coi trọng chuyện cá nhân hơn là chuyện lớn ngoài đời. Bạn cần sự ổn định và tránh không muốn giải quyết khó khăn của cuộc sống. Bạn nên bớt chú trọng bề ngoài và lo trao đổi thêm đời sống nội tâm.

THÌN



Người tuổi Thìn tràn đầy sức sống, tính tình hào phóng, thẳng thắn, quân tử và rất tế nhị. Bạn lý tưởng hóa mọi việc và đòi hỏi sự toàn mỹ. Bạn đòi hỏi nhiều nhưng cho đi cũng nhiều. Với khả năng vững chắc và lòng tự hào, bạn dễ đạt thành công. Tuy nhiên đời sống thực tế không như bạn mơ tưởng và nếu bạn bớt tính ương ngạnh, và biết tự giới hạn, việc làm sẽ bền bỉ hơn nhiều.

TỴ



Bạn là người khôn ngoan, biết suy nghĩ sâu xa và thấy trước việc xảy ra. Một khi đã quyết định, bạn sẽ dùng mọi phương tiện để thực hiện cho bằng được. Bề ngoài, bạn là người kín đáo, tinh ý và lịch thiệp, một người có duyên. Để được hoàn hảo hơn, bạn cần bớt tính thích phóng đại, để ý chuyện riêng và hay kể công.

NGỌ



Vui tính, thật thà, tài giỏi và khôn ngoan. Người tuổi Ngọ chỉ biết tiến chứ không biết lùi. Bạn thích đám đông, làm việc không biết mệt và đầu óc rất bén nhạy. Về tình cảm, bạn là người yếu đuối vì tính đam mê và thiếu tự tin. Mặc dầu tốt bụng, bạn vẫn cần bớt tính nóng nảy, cố chấp và vị kỷ để người ngoài khỏi hiểu lầm và sự nghiệp được vững bền.

MÙI



Bạn là người hiền lành, duyên dáng, lịch sự, và có tâm hồn nghệ sĩ. Người tuổi Mùi thường sùng đạo và có lòng bác ái. Bạn cần được bảo vệ và sự an toàn là điều bạn cần nhất trong đời sống. Tranh giành và cãi cọ, bạn không muốn và thắng hay bại không quan trọng miễn là bạn được yên. Bạn cần phải bớt bi quan, bớt lo lắng, bớt do dự, bớt...và thêm tự tin thì cuộc đời bạn sẽ bớt thăng trầm.

THÂN



Bạn là người độc đáo, can đảm, hóm hỉnh, và sáng suốt. Người tuổi Thân thường hay tự phụ. Với sự thông minh,

tính ham muốn học hỏi, trí nhớ và tài ngoại giao, không gì mà bạn không làm được. Tuy nhiên, lương tâm và sự thành thật của bạn hơi kém. Và bạn cũng mau chán. Tài năng của bạn sẽ hữu ích cho đời nhiều hơn nếu bạn biết khiêm nhường, tu dưỡng và tự vấn lương tâm thường xuyên.

DẬU



Bạn là người tự tin, hãnh diện, thẳng thắn, và thích mơ mộng. Phần lớn là bảo thủ nhưng lại thích bàn về những mục tiêu cao xa. Cách suy nghĩ thì lý tưởng nhưng phần thực hiện hơi ít. Bạn nghĩ sao thì nói vậy và cho rằng mình lúc nào cũng "có lý". Nếu biết sống thực tế, và bớt chú trọng đến chính mình, những mơ ước của bạn sẽ dễ dàng được thực hiện hơn.

TUẤT



Bạn là người trung tín, kín đáo, thành tâm và rộng rãi. Mặc dầu thường lo âu và có tâm trạng bi quan, bạn vẫn không thể nhịn được và hay can thiệp vào những điều sai trái. Bạn không quen bộc lộ cảm xúc, biết lắng nghe và dễ tạo niềm tin nơi người khác. Bạn cần phải nhìn đời lạc quan hơn, bớt chỉ trích và biết hài lòng với thực tại để cuộc sống được tươi vui.

HỢI



Hào hoa, lương thiện, chất phác và thông minh. Người tuổi Hợi có nhiều nghị lực và có hoài bão lớn. Bạn dễ được người khác mến vì tính dễ dãi và hòa nhã. Bạn không bao giờ bỏ rơi ai. Ngược lại, bạn thích đời sống vật chất. Nhưng bạn cũng làm việc không biết mệt và thích chia sẻ với mọi người. Nên đề phòng kẻ xấu lợi dụng, cần sự hướng dẫn của người tốt.



lá thư XUÂN

Từ Điểm



Chị Năm,

Hèn lâu rồi hồng có nhận thư chị nên rầu muốn chết. Nhất là mấy bữa gần Tết như vậy nè. Tui ở không rảnh quá sức nhưng hồng có dám đi đâu một mình. Mà cứ ngồi không thì lại nhớ mấy cái chuyện hồi xưa hồi xưa rồi sụt sịt khóc. Làm con nhỏ nhà tui cần nhần hoài hà.

Mà kể cũng ngộ. Tui hồng dè có ngày tui lại phải ăn Tết ở cái xứ lạ hoắc này đó, chị Năm. Hồng biết mắc mớ giống chi mà con nhỏ Út của tui hồng chịu ứng mấy thằng trong xóm. Tui cũng tưởng nó thương ông hoàng, ông tướng nào rồi nên thấy mừng trong bụng. Ai dè, nó lại thương thằng chồng nó bây giờ. Cái thằng cù bơ cù bất ở đâu hồng biết. Mới dọn đến xóm tui có vài tháng là đã hớp hồn cục cưng của tui rồi. Tui đâu có dè nên hồng cần từ đầu. Đến chừng con nhỏ nhà tui nó thương cái thằng đó quá trời, tui cũng chẳng đành lòng cấm cản tui nó. Được cái là chồng con Út cũng biết khôn, nhờ bà Tám Xuân

làm mai dùm. Mà bà Tám thì chị Năm cũng biết đó. Cái miệng cứ lách chách, lia chia từ lúc mới vô nhà đến chừng xách nón đi đìa. Làm tui chưa kịp tính toán chi đã gặt đầu cái rụp rồi hà.

Hồi mới cưới, con nhỏ Út tui còn siêng năng tới lui. Nay mua miếng trâu, mai miếng thuốc làm tui cũng đỡ nhớ. Riết rồi sau này nó cũng lơ là chuyện thăm tui luôn. Nhớ nó thì tui lại chạy qua bến thăm tui nó. Con cái hồng thương cha mẹ, chớ có cha mẹ nào bỏ được con, phải hồng chị Năm. Nên giận thì giận, chứ lâu hồng gặp thì tui chịu hồng nổi. Cứ phải qua đặng hoài. Rồi dùng một cái, chồng con Út vượt biên. Con nhỏ nhà tui đang bụng mang dạ chứa nên hồng dám liều. Tui thấy vậy nên qua bến bắt nó đìa ở với tui cho có mẹ có con. Hai thằng anh nó đi đâu là đi biệt. Cả năm mới ghé thăm tui được một, hai lần. May là còn con Út ở bên cạnh. Lúc nó đi lấy chồng, tui nhớ nó quá. Ăn trâu mà thấy lạt nhách cả miệng. Đến hồi chồng nó đi vắng, nó dọn đồ đìa ở với

tui. Nói thiệt chị Năm nghe, chứ tui hồng có phiên chuyện chồng nó đi vượt biên chút nào hết đó. Chỉ tội cho con nhỏ. Lốp thì nhớ chồng, lốp bị cái bầu hành nên ăn bữa được bữa không. Tui mà hồng ép thì nó chẳng chịu ăn uống gì ráo trọi. Rồi đến chừng nó đập bầu, một tay tui lo săn sóc nó đó chị Năm. Ông bà mình có nói:

Đàn ông đi biển có đôi

Đàn bà đi biển mở còi một mình

thiệt là đúng quá xá. May con Út sanh cũng dễ, mẹ tròn con vuông. Mà cái thằng con nó cũng ngộ quá sức. Chị Năm mà thấy là muốn nựng liền hà. Nói hồng phải khoe, chứ tui chưa thấy thằng nhỏ nào kháu khỉnh như nó đó chị.

Tui gọi nó là thằng Chó Con, làm con Út cần nhần tối ngày. Nó muốn tui gọi con nó theo đúng tên trong khai sanh kia. Ôi, hơi đầu mà để ý mấy cái chuyện đó. Tui cứ thích gọi là Chó Con hà. Với lại, tui nhớ hồi đó má tui cứ biểu là phải gọi tên xấu cho dễ nuôi. Tui nó có ăn có học thì hồng tin. Chứ tui thì nghĩ có kiêng có lành, phải hồng chị Năm. Loay hoay rồi cũng tới ngày đầy tháng, thôi nôi của thằng Chó Con. Túng thì túng, tui cũng ráng làm cỗ bàn mời bà con chòm xóm tới, mặc con Út cự nự. Con nó nó hồng thương. Nhưng cháu tui, nó cấm tui thương được hay sao. Nói nào ngay, có hai mẹ con nó hú hí bên cạnh, tui cũng thấy vui vui. Nên dù có tốn hao bao nhiêu tui cũng hồng có ngại.

Rồi khi không, chồng con Út gửi giấy tờ về bảo lãnh tui với hai mẹ con con Út. Tui hồng có muốn đi. Nhưng tại con út cứ khóc lóc, một hai đòi tui đi theo nó. Với lại, tui cũng mền tay mền chân thằng Chó Con quá sức, nên đành dẫn lòng đi theo tui nó. Cái thằng chồng con Út cũng ngộ. Đi xứ nào hồng đi, lại nhè cái xứ lạnh như thùng nước đá này mà ở. Báo hại tui cũng phải chịu lạnh theo hà. Có nhiều chuyện ngộ lắm, chị Năm hồng biết đâu. Từ hồi đó tới giờ, ra đường thì chỉ cần mặc bộ bà ba, xỏ thêm đôi guốc là tươm tất lắm rồi. Bữa nào nắng thì thêm cái nón lá. Trời lạnh thì thêm cái khăn rằn. Hồi mới qua, tui mặc vậy làm tui nó cự nự quá chừng. Tui nó hồng chịu cho tui mặc áo bà ba ra đường. Rồi biểu tui mặc mấy cái quần

áo tui nó mới sắm cho tui. Mà nói nhỏ chị Năm nghe. Quần áo chi mà coi lỗ lãng giống y chang mấy bà đầm trong quảng cáo. Ngộ quá sức hà. Tui hồng có ung chút nào hết, nhưng tui nó biểu phải mặc vậy mới đúng “mốt”. Tui nó còn bắt tui mang giày nữa chớ. Mèn ui, từ hồi cha sanh mẹ đẻ đến giờ, tui đi cẳng không quen rồi. Lẽ lạc gì thì mới xỏ chân vô đôi guốc. Vậy mà bây giờ phải bó giò trong cái đôi giày. Khó chịu muốn chết luôn đó chị Năm. Nói thiệt, tui hồng có muốn mang giày. Nhưng e vợ chồng nó buồn nên cũng ráng mang. Vậy mà chưa hết, con Út bày đặt chề tui ăn trầu coi hồng có “văn minh”. Nó đi mua kẹo “sinh-gum” gì đó, biểu tui nhai thay trầu. Thay sao được mà thay. Chị Năm nghĩ coi. Kẹo chi mà lạt nhách, nhai mỗi cả miệng. Đâu có thơm ngon như miếng trầu của tui mình đâu. Riết rồi, tui biểu tui nó đừng mua nữa. Vì răng tui lung lay gần hết rồi, hồng còn muốn nhai nhiều.

Chị Năm biết hồng, ở bên này coi vậy mà cũng cực lắm đó. Vợ chồng tui nó lụi hụi đi làm từ sớm đến tối hù mới đi. Tui ở nhà hủ hủ với thằng Chó Con. Rảnh thì lo cơm nước cho tui nó. Mà ở đây cái chi cũng ngộ lắm đó chị Năm. Tui nó có cái nổi, đổ gạo với nước vô, rồi nhấn nút xong một hồi là cơm chín hà. Hồng có cần phải nhóm lửa, vằn rơm như bên nhà. Rồi cái máy giặt, máy sấy, lò nướng, bếp... Cái chi cũng lạ hoắc à. Hồi đầu, tui cứ đứng lớ quớ trong bếp. Muốn nấu mà hồng biết cách xài. Phải đợi đến chừng tui nó đi làm về để hỏi, làm vợ chồng nó có dịp cười đau bụng. Thiệt là thời buổi bây giờ, cái chi cũng đảo ngược hết trơn. Trứng khôn hơn vịt, cha mẹ phải học con mà. Được cái là vợ chồng con Út cũng có hiểu. Tui nó sợ tui buồn nên đi mượn băng “vi-đê-ô” về cho tui xem. Mua băng cái lương cho tui nữa. Tui nó còn mua cả mớ sách báo tiếng Việt nhưng tui hồng có muốn đọc. Chỉ nghe băng cái lương hay xem mấy phim bộ cho đỡ buồn thôi hà. Chị Năm biết hồng. Nhiều bữa nghe con nhỏ đào cái lương xuống sáu câu vọng cổ mùi quá sức, làm tui nhớ cái hồi còn ở trong xóm rồi khóc hồi nào cũng hồng hay nữa. Ở gần khu tui bên này hồng có nhiều

người Việt mình. Cuối tuần nào, con Út cũng ráng thu xếp để chở tui đi chùa dâng gắp bần bè. Nhiều lúc thấy tui nó cực quá, tui hồng muốn đi, nhưng tui nó cứ biểu hồng sao đâu, đi gắp người này người kia cho đỡ buồn. Mà nghĩ cũng tội cho vợ chồng nó. Suốt cả tuần vất vả đi làm. Có hai ngày cuối tuần được nghỉ thì lại phải lo chợ búa, giặt giũ, dọn dẹp nhà cửa. Rồi còn phải chở tui đi chùa nữa chớ.

Tết năm nay, tui định gói ít đòn bánh tét. Trước là cúng ông bà, sau cho tui nó ăn đỡ thèm. Nhưng con Út cứ gạt đi. Nó biểu tui muốn ăn gì thì kêu nó đi mua ở tiệm. Bày vẽ chi cho mắc công. Tui biết nó sợ tui cực nên hồng cho tui làm. Nghe nói đầu năm nay có tổ chức

chợ Tết vào bữa mồng Hai. Tối qua, con Út nhắc tui soạn lại mớ áo dài để bận bữa đó. Tui soạn cho nó vui. Chứ tui chỉ ưng mặc cái áo bà ba thôi chị tặng tui hồi đó đó, chị còn nhớ hông. Để bữa đó đi địa xong tui viết thơ cho chị nhen. Bây giờ tui phải đi tắm cho cực cứng của tui. Xong thì nấu cơm chờ vợ chồng con Út về ăn. Chị cho tui gửi lời hỏi thăm với chúc Tết tất cả bà con chòm xóm nhen. Xém chút quên, tui chúc chị với anh Năm một năm mới phát tài, may mắn, mạnh khỏe và mau có thằng rể Út nghen. Sắp nhỏ bên chị thì học hành giỏi giang, mọi việc đều thuận lợi. Thôi tui ngưng nhen chị Năm.

Chín Trầu

Freedom!

What is freedom!

Nothing can compare and no words can define it.

It is so great, so high, and so bright

And only Almighty God, the Creator could design it

Because freedom is great as the bright blue sky

O Freedom! I froze with terror in the enemy's hand

O Freedom! I cried by day in a concentration camp

O Freedom! I trembled by night at the terror of death

O Freedom! I groaned under the iron heel of the wicked

O Freedom! I shrieked with fear at the racks of the tyranny

O Freedom! I suffered and starved in the yoke of slavery

O Freedom! The cruel communist's war has destroyed my country

O Freedom! I escaped from the terrible enemy with fears

O Freedom! I had left my ancestries behind with love, tears

O Freedom! I blanched with horror in the deep, large sea

O Freedom! The pirates pillaged, killed the poor refugees

O Freedom! The savages raped, threw the victims into the sea

O Freedom! Please do not hide your bright face from me

Please! give me again the light of freedom and help

Please! give me again liberty or give me death

Freedom!—a deathless power without fear and without reproach

Truong Sinh Ngoc Dao